

Katern voeding

Bolognadecreet naar Arbitragehof

De vzw Universitas heeft op de valreep een beroep tot vernietiging van het Vlaams structuurdecreet hoger onderwijs (april 2003) bij het Arbitragehof ingeleid. Universitas is een organisatie uit kringen van VUB- en UA-academici die ijveren voor academische vrijheid en de democratisering van het onderwijs. Daarom staan zij ook uiterst kritisch tegenover de manier waarop de Bolognaverklaring in Vlaanderen is ingevoerd.

Men denkt nu bij het Arbitragehof, dat waakt over de toepassing van de grondwet, gelijk te halen met hun argumentatie dat de nieuwe associaties tussen universiteit en

hogescholen een uitholling betekent van de vrijheid van onderwijs. Bovendien dreigt door de nieuwe bamastructuur de door de grondwet gewaarborgde gelijkwaardigheid van diploma's in Vlaanderen en Wallonië onder druk komen te staan.

Ook in Franstalig België trekt men naar het Arbitragehof, maar hier zijn het de inrichtende machten van het katholiek hoger onderwijs die zich sterk verzetten tegen een nieuw decreet dat de studentenparticipatie regelt. Zij vinden de verplichte opname van studentenvertegenwoordigers in hun bestuursorganen evenzeer een aanfluiting van hun vrijheid van onderwijs.

Me, Mike en Mustafa

Een Italiaanse immigrant, een tirannieke Marrokaanse huisbaas annex restauranthouder en een jong meisje dat nu en dan verloren loopt in een metropool. Deze realiteit vormt de basis die Jessa Wildemeersch ertoe heeft aangezet om haar ervaringen in New York neer te schrijven in de vorm van een kortverhaal. Het decor bestond uit een stoel en een typisch Amerikaans *highschool jacket*. Het Kulturama-publiek werd vervolgens op het puntje van de stoel gehouden door de authenticiteit van de actrice, haar priemende ogen en de bizarre wendingen in het verhaal.

Wat doe je in een stad die uit haar voegen barst? Een ware *Man-Bijt-Hond*-toestand met op de koop toe een overdonderende mijlpaal in de geschiedenis. Een kortverhaal dat zeker een vervolg verdient. Wat echter danig op de zenuwen werkte, waren die paar onmenselijke het lef hadden om op een nogal storende manier de zaal veel te laat te betreden. Niet van haar sterke stuk gebracht, heette Jessa de laatkomers alsnog welkom en ze ging onverstoord verder.

Lees het interview met
Jessa Wildemeersch op pagina 11

Blauw!

Zoals je waarschijnlijk al hebt opgemerkt, heeft deze Veto een nieuwe steunkleur. Hierdoor zou het wekelijkse verschijningskarakter van het studentenblad duidelijker in de respectievelijke rode of blauwe verf gezet moeten worden.

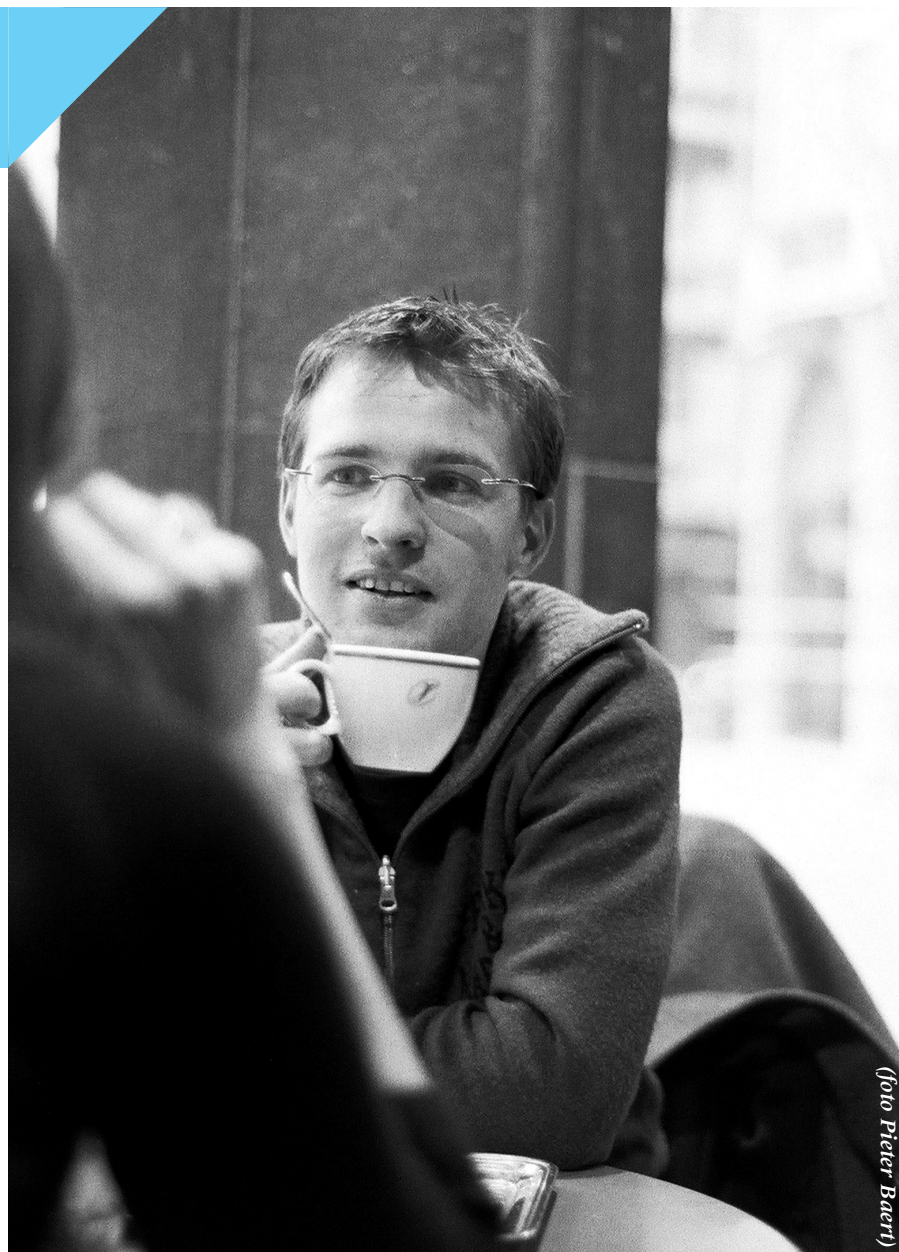
Veto heeft een lange traditie op het vlak van de rode steunkleur. Toch is de blauwe steunkleur reeds in de eerste jaargang terug te vinden. Zo verscheen het nummer acht, bijvoorbeeld, in het blauw, al waren toen alleen de naamplaat en de kalender in kleur. Andere nummers van dezelfde jaargang waren dan weer groen, geel, bruin en rood. Deze kleurenpolitiek werd aangehouden tot jaargang zeven, toen de naamplaat systematisch met rode steunkleur gedrukt werd.

Het sporadische rood van deze vroege

jaargangen evolueerde gaandeweg naar een waar handelsmerk. Rood werd een echte steunkleur: kopjes, advertenties, boventitels, enzovoort. Jaargang 22 werd dan de definitieve doorbraak van de bekende steunkleur. Heuse kaders, titels, tekeningen en drop-caps verschenen op de omslag- en middenpagina's in het rood. Vanaf jaargang 26, 1999-2000, werden de bladzijden met steunkleur op het huidige niveau gebracht: de helft van de normale 16-pagina-editie.

Sindsdien bleef de lay-out van Veto grofweg hetzelfde. In de huidige jaargang wordt gekozen voor een afwisselende steunkleur en kleinere voorpagina-artikels die verwijzen naar artikels in het betreffende Veto-nummer.

De redactie

(foto Pieter Baert)

VERDER IN DIT NUMMER:

• Kruiswoordraadsel	2
• Het JaDE-bacle	3-4
• Yves Leterme	5
• Student Trophy 2004	6
• Katern Voeding	7-9
• G(e)spot	10
• Interview Jessa Wildemeersch	11
• 123 Comedy Club	12
• Presessenexcessen: LLK	13
• Vervolgverhaal: "Het elixir"	14
• Agenda & ad valvas	15

Zet 'm weer op in 2004!

Aids is totaal geen 'hot topic' meer. Enkel op Wereld aidsdag (1 december) heeft aids een voldoende hoge 'nieuwsaarde' om erover een reportage te draaien. Onze jongeren noch de volwassenen lijken stil te staan bij de HIV- en aids-problematiek in Vlaanderen. Het is zelfs zo erg dat men spreekt over 'aidsmoetheid': aids wordt hoe langer hoe meer beschouwd als een behandelbare ziekte, ook al is het dat niet. Méér nog, zodat alle SOA's (seksueel overdraagbare aandoeningen) verdwenen de laatste jaren opnieuw in de schaduw, ja zelfs in de taboesfeer. Toch zien we dat de cijfers er allerminst om liegen. Het aantal HIV-patiënten stijgt wereldwijd. Vijf miljoen nieuwe HIV-besmettingen en drie miljoen mensen die aan aids zijn gestorven in 2003. Voor het eerst zullen er in België meer dan duizend besmettingen per jaar zijn. Dat zijn drie nieuwe gevallen per dag. We bereiken hiermee opnieuw het alarmpeil van 1992. Maar ook de cijfers in verband met de andere SOA's (chlamydia, gonorrhoe, syfilis...) tonen ons hetzelfde schrikwekkend beeld. Daarnaast stellen we vast dat het condoomgebruik in Vlaanderen almaar afneemt. De condoomverkoop in België is in 2003 gedaald met 7 procent en in Vlaanderen met 5 procent. Men spreekt zelfs al van 'condoomoetheid'. Ten slotte zien we ook in het Vlaams beleid de tanende interesse voor de 'veilig vrijen' problematiek. Zo vielen de beleidskredieten voor sensibilisering en preventiecampagnes de laatste vier jaar van 350.000 euro terug op 91.000 euro. Dit betekent een dubbele halvering of een middelenvermindering van 74 % in vier jaar tijd!

Ronduit N-VA!, de jongerenbeweging van de N-VA, deed een groot onderzoek naar de aanwezigheid van condoomautomaten en het aanbod van condooms in de Leuvense binnenstad en de

plattelandsgemeente Lubbeek. Toen we aan dit onderzoek begonnen, verwachtten we benedenmaatse resultaten. Dat het echter zo erbarmelijk gesteld is met de aanwezigheid van condoomautomaten en het aanbod van condooms, wisten we niet. Slechts 14% van de 71 onderzochte zaken verkoopt condooms. Gezien de grootte van onze staal lijkt hiermee duidelijk aangetoond dat er sprake is van een serieuze 'missing link' als we het hebben over veilig vrijen of 'safe sex'.

De cijfers over het aanbod van condooms in de jeugdhuisen hebben ons zo mogelijk nog sterker verbaasd. In géén enkel van de zeven onderzochte jeugdhuisen zijn condooms te verkrijgen! Dit is toch wel een zeer opmerkelijk onderzoeksresultaat als we weten dat de sensibiliseringscampagnes rond dit thema zich in de eerste plaats richten op deze doel- en leeftijdsgroep, denken we maar aan de "blablaboem"-campagne van 2001. Het is overduidelijk dat de beleidsmakers zich hierover dringend dienen te bezinnen.

Ten slotte kunnen we vaststellen dat er een kloof gaapt tussen de stad en het platteland inzake het aanbod van condooms. In de aan Leuven grenzende gemeente Lubbeek (13.000 inwoners) zijn namelijk nergens condooms te verkrijgen tijdens de sluitingsuren van apothekers en warenhuizen. De Lubbeekenaar moet ervoor tot Leuven (of tot de apotheker van wacht) rijden! Het lijkt niet meer mogelijk in de ééentwintigste eeuw, maar toch is het zo.

Voor Ronduit N-VA! is het alvast duidelijk: zowel de federale als de Vlaamse regering dienen dringend een beleid uit te stippelen. Er moet in de eerste plaats voldoende geld uitgetrokken worden voor doorgedreven preventie- en sensibiliseringscampagnes over veilig vrijen en correct condoomgebruik. Deze campagnes moeten gedurende meerdere jaren volgehouden worden. De "Zet 'm op!"-campagne van de jaren negentig (1994-1996) is hierbij absoluut een voorbeeld van 'good practice'.

Het tweede luik bestaat erin dat er gewerkt moet worden aan de

aanbodzijde. Het uitdelen van 'sekscheques' vinden Ronduit N-VA! en ook de sector zelf een mooi gebaar maar we stellen ons vele vragen bij de praktische haalbaarheid ervan. Ronduit N-VA! pleit wel voor verhoogde inspanningen vanwege de horeca, de Belgian Tobacco Vending Association en de automatensector. Een goede informatiedoorstroming is hierbij de eerste stap.

Het voorstel om de overheid een veilig vrijen-campagne te laten opstarten onder meer via de reclame op sigarettenautomaten waarbij de verdelers worden verplicht om in hun sigarettenautomaten condooms aan te bieden, lijkt ons een haalbare kaart en verenigt het eerste (sensibilisering) met het tweede (aanbodverhoging) luik.

'Last but not least' gaat onze aandacht uit naar de jeugdhuisen in Vlaanderen. Hiervan mogen we, hopelijk al op korte termijn, de nodige inspanningen verwachten om het aanbod van condooms er te verhogen. De jeugdleden en gemeentebesturen kunnen hierbij eventueel een (financieel) handje toesteken.

Ronduit N-VA! wil wel benadrukken dat de verantwoordelijkheid om veilig te vrijen in de eerste plaats bij de minnaars zelf ligt en niet bij de horeca of nog minder bij de scholen.

Naar aanleiding van het nieuwe jaar 2004 vragen wij specifiek aandacht voor de problematiek van de seksueel overdraagbare aandoeningen (SOA's). Onder de slogan "Zet 'm weer op in 2004!" willen we één jaar lang actie voeren rond veilig vrijen, correct condoomgebruik, het condoomaanbod, enz.

Theo Francken, initiatiefnemer, voorzitter N-VA Lubbeek

Erwin Verbeke, voorzitter Ronduit N-VA! Leuven, nationaal secretaris Ronduit N-VA!

PROGRAMMA VAN 18 T.E.M. 24 FEBRUARI 2004

WOENSDAG 18 FEBRUARI

15u DE PRINSES EN DE TROLLEN
20u NORMAL LOVE
22u30 NOT ONE LESS

DONDERDAG 19 FEBRUARI

20u MON ONCLE
22u30 OPEN HEARTS

VRIJDAG 20 FEBRUARI

20u OPEN HEARTS
22u30 LA FIEBRE DEL LOCO

ZATERDAG 21 FEBRUARI

20u NOT ONE LESS
22u30 OPEN HEARTS

ZONDAG 22 FEBRUARI

15u DE PRINSES EN DE TROLLEN
20u LA FIEBRE DEL LOCO
22u30 MON ONCLE

MAANDAG 23 FEBRUARI

20u LA FIEBRE DEL LOCO
22u30 NOT ONE LESS

DINSDAG 24 FEBRUARI

20u OPEN HEARTS
22u30 LA FIEBRE DEL LOCO

OPEN HEARTS - DOGME #28
Susanne Bier / Denemarken / 2003 / 1u 53 min / Met: Mads Mikkelsen, Sonja Richter, Nikolai Lie Kaas e.a.

De energieke Joachim wordt kort voor zijn huwelijk met de mooie twintiger Cecile door een auto aangereden. Zijn ruggewervels zijn ernstig beschadigd, zodat hij de rest van zijn leven verlamd op bed zal liggen. Uit medelijden met Cecile maakt hij een einde aan de relatie met haar. Wat volgt is te onwaarschijnlijk voor woorden: Cecile wordt verliefd op een ziekenhuisarts, die toevallig getrouwd is met de vrouw die Joachim aanreed. De arts geeft zijn vrouw en drie kinderen op voor een liefdesavontuur... "This feels so real that it takes our breath away--it's moving, profoundly involving and deeply meaningful". (Film Threat)

WWW.CINEMAZED.BE

LA FIEBRE DEL LOCO (LOCO FEVER)
Andrés Wood / Chili - Spanje - Mexico / 1u 34 min / 2001 (Belgische release: 2003) / Met: Emilio Bardi, Loreto Moya, Luis Dubo e.a.

Eens per jaar mag er gevestigd worden op de zeldzame "loco", een scheldpied waarvoor met name in Japanse restaurants grof geld wordt betaald vanwege de vermeende lustopwekkende krachten ervan. De jaarlijkse vispartij trekt vissers en kooplieden vanuit de wijde omgeving en veroorzaakt een heuse "loco-koorts". Als ware zeemeerminnen weten de kostbare zeevruchten de mannen van het dorp volledig te betoveren, hierbij enigszins geholpen door de aanwezigheid van een groep prostituees, die eveneens vanwege de goede zakelijke vooruitzichten naar het dorp is gekomen...

FILMKLASSIEKER
MON ONCLE
Jacques Tati / Frankrijk / 1958 / 1u 40 min / Met: Jacques Tati, Jean-Pierre Zola, Adrienne Servantie, Betty Schneider, e.a.

NOT ONE LESS
Zhang Yimou / China / 1999 / 1u 46 min / Met: Minzhi Wei, Huike Zhang, Zhenda Tian, Enman Gao, Zhimei Sun, e.a.

De onderwijzer van een arm Chinees dorpje gaat voor een maand weg om voor zijn zieke moeder te zorgen. Bij gebrek aan beter stelt de burgemeester het 13-jarige meisje Wei als zijn vervanger aan. Omdat de subsidie voor de school afhankelijk is van het aantal leerlingen is het van het grootste belang dat er geen enkel kind gaat lopen. Het meisje heeft moeite om de kinderen in toom te houden, vooral de tegendraadse Huike. Wanneer Huike niet meer op school verschijnt, gaat ze vastberaden op zoek naar de kleine jongen ...
Won de Gouden Leeuw op het Filmfestival van Venetië.
"Een uitermate naturel sprookje." (De Telegraaf)

EXCLUSIEF IN ZED

CINEMA ZED (STUK)
NAAMSESTRAAT 96
3000 LEUVEN

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Oplossing vorige week

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	D	G	R	A	N	A	T	E	N	
2	U	M	S	P	O	R	E	U		
3	T	A	S	P	E	R	C	S		
4	R	U	P	S	E	N	H	A	L	
5	O	R	E	A	L	A	N	N	E	
6	U	I	E	R	S	L	E	E	T	
7	X	T	C	O	N	G	U	R	E	
8	S	H	A	N	A	T	E	R		
9	O	E	L	Z	A	S	N	M		
10	K	I	N	D	E	R	E	N	E	

Horizontaal
1 Waar vrouwen graag in kijken **2** Kamerplant - Daar heeft Flahaut er een aantal van **3** Niet-geïntegreerde woongroep - Jongensnaam **4** Europese Ruimtevaartorganisatie - Aflevering **5** Doe dit met de boom om kokosnoten te bekomen - Senior **6** Per dag - Beschimpen **7** Dat is koningin Fabiola - Bokser **8** Vreemd - Romeinse jongensnaam **9** Glibberige weg - Veel foto's erg snel na elkaar **10** Waar mannen graag in kijken

Verticaal
1 Aantal auto's in een bedrijf of land **2** Eilanden - Genetische materiaal **3** Lesnotities - Plakband **4** Jongen - Deed kernproeven op Muruora **5** Uil - Noot **6** Maanstand - Duwt de bal door de ring **7** Star - Interfonothecair leenverkeer **8** Meisjesnaam - Land **9** Grote hoeveelheid - Kletst uit zijn nek **10** Maatschappijstroming

Veto en Cinema Zed geven vijf duotickets weg voor "Mon Oncle" van Jacques Tati!
 Mail tot 18/2, 14u naar an@cinemazed.be en maak kans op een gratis filmavondje!

Het JaDE-bacle

Zoals vorige week werd gemeld, is de Jaarlijkse Docentenevaluatie (JaDE) opgeschort. Na twee edities bleek namelijk dat JaDE onvoldoende gedragen werd door de individuele docenten en dat de administratieve papiermolen bij velen ergernis had opgewekt. Daarnaast bleken de hoge frequentie van bevraging en een aantal kinderziektes ook te hard te wegen op het gemoed van de docenten. JaDE werd herbekeken en in de prullenmand geworpen met de boodschap: ander en beter! Maar niet zonder dat wij ons enkele vragen stellen.

Hanne Vermeiren

Bij het invoeren van JaDE leek het alsof iedereen met goede moed begon. Er werd wel aangegeven dat er enkele beperkingen waren aan het systeem. Het succes was namelijk volledig afhankelijk van de mate waarin de docenten, de POC's en de programmadirecteuren hun verantwoordelijkheid opnamen. Als deze belanghebbenden JaDE niet droegen of ondersteunden, dan zou het succes miniem zijn. Ook de hoge frequentie werd gezien als een mogelijk pijnpunt. Maar iemand moet gedacht hebben dat deze mogelijke dreigingen niet reëel waren, want JaDE werd toch doorgevoerd. Initieel was er echter pas na het tweede jaar een eerste reflectie gepland.

De potentiële moeilijkheden die aangegeven werden bij de oprichting, zijn dus duidelijk de demonen geworden die JaDE mee te ziele hebben gericht. Als men deze een jaar geleden al had voorspeld, waarom heeft men hier dan niets aan gedaan? Konde deze problemen niet verholpen worden, voor ze zich aandienen?

Maar JaDE is nog niet afgeschaft, het is opgeschort. Er wordt gewerkt aan een nieuw systeem dat, na voorlegging en goedkeuring, pas in het academiejaar 2005 - 2006 in werking kan treden. Dat betekent dat er nu anderhalf jaar geen evaluatie van de kwaliteit wordt gedaan. De reden die hiervoor wordt aangegeven, is 'het creëren van een sereen klimaat' dat niet verstoord wordt door een ander systeem. Is dit een gevaar voor de student? JaDE werd immers opgericht voor de verbetering, de aanmoediging en de bewaking van de kwaliteit. Wordt deze kwaliteit dan anderhalf jaar niet verzeerd? Uiteraard wel, maar niet door JaDE.

STUDENT SLECHTS MATIG OVERTUIGD

Duivels patroon of leuk motiefje

Studentenvertegenwoordigers hebben JaDE altijd als een belangrijke stap en zelfs een overwinning gezien op het gebied van inspraak. Wij willen de vraag ook even voorleggen aan de basis. Wat vinden studenten van JaDE?

Herman Loos

Het lot van JaDE ligt niet in handen van de gewone student, maar hij is er wel de draaischijf van. Wij spraken op verschillende plaatsen studenten aan over hun ervaringen en ideeën omtrent de evaluatie van proffen.

Aan de verschillende faculteiten wordt JaDE in elk geval anders bekeken. In de eerste kandidatuur Geschiedenis heeft elke prof zich laten evalueren. "Meestal heb ik het serieus ingevuld", vertelt een studente. "Ik denk dat het wel nuttig is als iedereen dat doet." In tweede kan Geneeskunde ligt de situatie anders. "Enkel proffen van kleine

Het nieuwe voorstel zal geopperd moeten worden vanuit de Onderwijsraad. Deze had echter twee jaar geleden al een voorstel ingediend bij de Academische Raad. Hun ideale docentenevaluatie zou tweejaar-

Het lijkt wel alsof JaDE voor een groot deel 'trial and error' is. Men verwacht problemen, maar hoopt op een beetje inschikkelijkheid van de betrokkenen.

lijks gebeuren en zou ook na de examens plaatsvinden. Hier werd echter beslist dat die vorm moest wijken voor het huidige systeem, mede onder druk van de studenten, tot spijt van een aantal mensen. Het nieuwe voorstel zou aan een aantal basisvoorwaarden moeten voldoen. Hierin zien we onder andere de meer beperkte frequentie en het voorstel om de bevraging na de examens te houden, terugkeren.

Het lijkt wel alsof JaDE voor een groot deel 'trial and error' is. Men verwacht problemen, maar hoopt op een beetje inschikkelijkheid van de betrokkenen. Soepelheid, heet dat dan. Maar die soepelheid is niet opgebracht en JaDE is gekelderd. De betrokkenen hebben hun verantwoordelijkheid niet opgenomen, zo luidt het. Die betrokkenen zijn in de eerste plaats de docenten, het onderwijzend personeel.

Tijd om hun mening te vragen. We spraken met Professor Bernard Himpens, voorzitter van de Vereniging Academisch Personeel Leuven.

Veto: Wat vindt u van de opschorting van JaDE?

Prof. Bernard Himpens: «Het is eigenlijk heel simpel. Het is goed dat er naar de verzoeken geluisterd is. Niemand was natuurlijk tegen de evaluatie, maar dan liever zonder de administratieve rompslomp. We willen eigenlijk een effectief systeem dat goed doordacht is. Hierin zal de student een belangrijke pijler zijn. Maar de mening van de student moet wel bekeken worden door de onderwijskundige experts. Een voorbeeld hierin is een moeilijke cursus. De studenten kunnen dit niet leuk vinden, om de cursus, maar de docent doet wel zijn best om dit goed te brengen. De evaluatie van de studenten moet daarom getoetst worden.»

Veto: De reden van de mislukking van JaDE zou de onvoldoende ondersteuning zijn van de indivi-

duele docenten. Klopt dat?

Prof. Himpens: «De eerste reacties zijn gekomen toen de bundels zich opstapelden. De papiermolen heeft eigenlijk JaDE mee helpen fnuiken. Daarnaast was ook de

frequentie van bevraging erg hoog. Het lijkt voor sommige docenten absurd dat elke cursus wordt geëvalueerd, dat is soms zeven keer per docent. Dan rijst de vraag of één of twee keer niet voldoende is.

Bovendien, als iemand goed lesgeeft, waarom moet deze evaluatie dan jaarlijks gebeuren?»

Veto: Het nieuwe systeem dat men nu gaat oprichten, zal pas tegen 2005 ingevoerd kunnen worden. Duurt de rustperiode niet erg lang?

Prof. Himpens: «Het is niet echt een periode van rust. Deze periode wordt gebruikt om te remediëren, zoals dat bij elke evaluatie de gewoonte is. Men moet de kans krijgen om de pijnpunten te situeren en te verhelpen. Toch heb ik vooral echo's gehoord dat de evaluatie goed is verlopen.»

Hoewel het onderwijzend personeel niet echt goed meewerkte met de bevraging, haalden de meesten in de eerste JaDE-ronde toch goede resultaten. Om de getallen te interpreteren, herinneren we u er even aan dat er elf vragen waren die moesten gequoteerd worden van één tot zeven. Ongeveer 23% scoorde beter dan vijf op minstens drie van de elf vragen. Slechts 9% scoorde op minstens één vraag onder de drie. Vanaf drie scores onder de drie kan men beschouwd worden als volledig vrij van lesgevend talenten. Dit was zo voor 2% van het personeel, wat toch nog zo'n 25 docenten betekent.

Nul

De docenten lijken dus van goede wil om aan de evaluatie mee te werken, als de administratie maar beperkt blijft. Een andere belangrijke betrokken partij is de studenten. Niet alleen omdat zij het zijn die de evaluatie moeten invullen, maar ook omdat ze, via de vertegenwoordigers, een belangrijke rol hebben gespeeld en

een vernieuwde aula het licht niet uit krijgt en de micro niet aan.

Niemand heeft zijn prof over de ganse lijn gebuisd.

"Bepaalde onderdelen hebben we wel negatief beoordeeld", vertellen twee studenten Moderne Geschiedenis. "Dat was bijvoorbeeld voor de vraag of je veel gehad hebt aan de lesactiviteiten. Wanneer een prof gewoon zijn cursus afleest, is dat zeker niet het geval."

Bolletjes

De gemiddelde student durft dus zeker zijn prof te buizen. Zelf hebben wij overigens ook reeds een prof gebuisd op verschillende onderdelen. Maar als het goed is, mag dat natuurlijk ook gezegd worden. De meeste studenten kennen wel degelijk proffen die een grote onderscheiding verdienen.

"Ik heb die evaluaties niet ingevuld", vertelt een student die flyers uitdeelt aan

kunnen spelen in de besluitvorming. We voelden Pieter Michiels, voorzitter van Kringraad, een geleding van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) aan de tand.

Veto: JaDE is opgeschort en een nieuw systeem laat op zich wachten tot 2005. Zijn jullie daar tevreden mee?

Pieter Michiels: «We waren akkoord met de vervroegde evaluatie van JaDE, zowel vanuit opmerkingen van studenten als proffen. JaDE moest sneller worden bijgestuurd. Dat de nieuwe vorm pas in 2005 wordt ingevoerd, is geen goed idee. Men zal dan immers van nul moeten herbeginnen en terug een hele tegenstand ervaren. Vroeger invoeren zou beter zijn voor sommige proffen. Wij zullen in elk geval gebruikmaken van de opschorting om een uitgebreid dossier op te stellen en dat dan naar voren te brengen, zelfs vroeger dan het einde van het academiejaar.»

Veto: Welke kenmerken zal dit nieuwe systeem zeker moeten hebben voor jullie?

Pieter: «De studenten hebben een belangrijke rol, ze zijn de spil in de evaluatie van vakken en docenten, maar niet de enige bron van informatie. Het onderwijs staat of valt niet met de visie van de studenten. Voor het nieuwe systeem lijkt het semesterieel terugkeren van de bevraging voor ons niet zo'n slecht idee, maar dat staat nu natuurlijk wel op de helling. Vanuit de visie van de studenten is het jaarlijkse aspect van bevraging beter dan een tweejaarlijkse evaluatie.»

Alma 2. "Ik ga zelden of nooit naar de les, daarin zit natuurlijk wel een verklaring." Sommige studenten nemen JaDE niet serieus. "Langs mij zat iemand die gewoon van links naar rechts bolletjes kleurde", vertelt een Politieke Wetenschapper. Anderen proberen er misschien een duivels patroon of een leuk motiefje in aan te brengen.

Globaal zijn studenten dus maar gematigd overtuigd. Ze vinden de vragen onaangepast, zien het grote nut niet in en twijfelen aan de oprechtheid van medestudenten en proffen. Toch wil men de mogelijkheid tot evaluatie niet definitief opbergen. "Het is goed bedoeld, maar ik betwijfel de werkelijke waarde van JaDE." En dit citaat vat het zowat samen.

Lesgeven is meer dan vertellen

In december hebben studenten voorlopig voor het laatst hun prof kunnen buizen of net uitgebreid op een sokkel zetten. Voortaan kunnen ze enkel een diepe zucht door de aula laten rollen indien ze het niet eens zijn met de gepresenteerde didactische visie. Maar wie weet eigenlijk het minst van lesgeven, student of prof?

Herman Loos

Vanaf het moment dat wij ons fietsje met steunwielen parkeren aan de kleuterklas tot de heuglijke dag waarop wij de harde banken van de middelbare school verlaten, wordt ons de les gespeld door mensen die daarvoor geleerd hebben. Een docent aan de universiteit heeft echter niet noodzakelijk de eigen didactische kwaliteiten aangescherpt tijdens de opleiding. Volgens professor Joost Lowyck van het Academisch Vormingsinstituut voor Leraren (AVL) is dit een gemis.

Orator

“Een cursus algemene didactiek zou de professionaliteit van het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) bevorderen. Lesgeven is immers geen aangeboren kwaliteit.”, aldus prof Lowyck. De mogelijkheid om een verkorte cursus te volgen wordt weliswaar aangemoedigd door de faculteiten en de rector, maar is niet verplicht. “Ik denk dat het personeelsbeleid ruimer gezien moet worden. Op het niveau van de associatie liggen zeker mogelijkheden in deze richting. Andere initiatieven hebben tot op heden gefaald.”

In de taakvervulling van het ZAP is naast onderzoekskwaliteiten geleidelijk

meer aandacht naar de onderwijscomponent gegaan. Lowyck: “We mogen niet vergeten dat de filosofie omtrent lesgeven sterk veranderd is. Vroeger moest een docent vooral een orator zijn, hij moest het goed kunnen uitlegen. Nu wordt eveneens aandacht besteed aan andere competenties zoals het opstellen van een cursus, de evaluatie en de begeleiding van het leerproces.”

Het blijft echter de vraag in welke mate de student het onderwijsproces correct kan evalueren. Volgens Lowyck is een student zeker bekwaam. “De per-

ceptie van de student is een soort consumentenonderzoek. We gaan de kwaliteit van een product na. De manier waarop de jaarlijkse docentenevaluatie dit doet, is echter beperkt. Het is zeker nuttig om de studenten te betrekken, maar hun visie zegt lang niet alles. Ik denk dat het systeem te weinig docentgericht is.”

De tekorten aan JaDE zijn volgens Lowyck van verschillende aard. Enerzijds is het een te gestandaardiseerd voorwerp. Evaluatie moet gedifferentieerd zijn. Een prof die aan slechts twintig studenten lesgeeft, moet op een andere manier beoordeeld worden dan iemand die vierhonderd studenten voor zich heeft. Bovendien legt de vaste vragenlijst enorme beperkingen op.

Overlast

Anderzijds voelen vele docenten JaDE aan als een opgelegd systeem. Zij willen zeker de eigen onderwijscapaciteiten verbeteren, maar verkiezen andere opties. JaDE zorgt immers voor extra administratieve overlast, een veelgehoorde klacht bij het ZAP. Overigens neemt het, in navolging van het semestersysteem, opnieuw kostbare lestijd in beslag.

Lowyck vindt eveneens de frequentie van evalueren overdreven. “Een prof die reeds enkele jaren dezelfde cursus aan een grote groep doceert, moet niet elk jaar geëvalueerd worden. Dit geldt eveneens voor iemand die in het kader van de begeleidde zelfstudie experimenteert met nieuwe werkvormen. Indien zo'n initiatief faalt, mag de docent daar niet persoonlijk op aangevallen worden.”

Ten slotte wil Lowyck aanhalen dat evaluatie niet enkel op het einde van een lessenreeks moet gebeuren. “Problemen moeten reeds eerder aan bod komen in de facultaire Permanente Onderwijscommissies (POC). Studenten en docenten kunnen hier samenwerken aan een continu proces van kwaliteitsbewaking. Ernstige problemen moeten daar reeds verholpen worden, niet aan het einde van de rit.”

Docentenevaluatie elders

Van iedere Vlaamse universiteit wordt verwacht dat zij op regelmatige tijdstippen haar onderwijs evalueert. Daarom bestaat er overal een systeem van interne kwaliteitszorg, waarbij de instellingen een grote vrijheid hebben om dit zelf uit te werken. Hierbij ligt ook vooral de nadruk om het geheel van het onderwijs in opleidingen te evalueren. Sinds een paar jaar bestaat er ook een verplichting om individuele leden van het academisch personeel te beoordelen, zowel op het vlak van onderwijs, onderzoek als maatschappelijke dienstverlening. De resultaten kunnen zowel positieve effecten hebben, zoals bij bevorderingen of benoemingen, als negatieve, waarbij een dubbele negatieve beoordeling kan leiden tot een ontslag.

Vragenlijsten

Voor dat laatste doen zowat alle Vlaamse universiteiten een beroep op vragenlijsten die door studenten worden ingevuld. In Gent, Brussel en Hasselt-Diepenbeek gebeurt dit via Internet en permanent, dus na ieder semester krijgt de student de mogelijkheid zijn mening te kennen te geven. De vragenlijsten zijn ook identiek voor alle vakken en worden door de centrale diensten opgesteld en verwerkt. Aan de Universiteit Gent is deelname vrijblijvend, waardoor er natuurlijk geen zekerheid is over een ruime deelname door de studenten. Het Gentse studentenblad *Schamper* betitelt deze evaluaties dan ook als “schaamlapjes met als enig doel te tonen dat de student ook aandacht krijgt”. In Brussel is deelname in principe verplicht en moeten de studenten zich registreren op de evaluatiepagina. Of de student de vragenlijst dan ook effectief invult, is echter zijn zaak. In Antwerpen is er nog geen systeem van evaluatie door studenten, maar denkt men eraan dit binnenkort in te voeren.

(tl)

ANALYSE

Het failliet van de Leuvense besluitvorming

Kan de Academische Raad, het sluitstuk van de interne democratie aan de K.U.Leuven, in de toekomst nog enig gezag laten gelden? Dat is de vraag die men zich moet stellen na het JaDE-bacle.

Een beslissing die legitiem is, steunt meestal op twee motieven, namelijk dat zij volgens de juiste regels van de kunst is genomen én dat zij door de onderdanen als wettig wordt beschouwd. Een besluitvormingsorgaan dat haar succes afmeet aan de kans dat de bestemmingen haar beslissingen ook zullen uitvoeren, stelt haar eigen legitimiteit in vraag. Natuurlijk kan ook de Academische Raad terugkomen op foute beslissingen omdat zij onuitvoerbaar blijken te zijn. Maar wanneer het belangrijkste orgaan van de grootste universiteit van het land, en behorende tot de top-20 in Europa, haar beslissingen eenvoudigweg genegeerd ziet en zich hierbij neerlegt, dan is er echt sprake van een legitimiteitscrisis zonder weerga.

Het probleem van de Academische Raad — men mag dit stilaan zo gaan noemen — is niet nieuw. Eigenlijk is dit orgaan, waarin de rector en zijn ploeg, de decanen en vertegenwoordigers van assistenten en studenten zetelen, niet meer dan een advies- of inspraakorgaan voor de Raad van Beheer. Daarin zetelen enkel de ploeg van de rector en enkele externen en het is die Raad van Beheer die de echte bestuursbeslissingen neemt. Maar omdat in de Academische Raad het belangrijkste werk gebeurt, zien veel mensen daarin toch het *de facto* bestuursorgaan van de K.U.Leuven. Die onduidelijkheid heeft natuurlijk zijn gevolgen.

Zo is de rol van de decanen in de Academische Raad erg dubbelzinnig tot zelfs tegenstrijdig. Zij worden verkozen door de leden van een bepaalde faculteit en zijn

dus de eerste vertegenwoordiger van hun belangen. Via hen hebben de professoren inspraak in het beleid. Tegelijk wordt er van hen echter verwacht dat ze ook de universiteit mee besturen en dus soms het belang van de unief voor dat van de faculteit zetten. Ze zijn dus ook de vertegenwoordiger van het centrale beleid in hun eigen faculteit. Wanneer in de Academische Raad een beslissing is genomen, zou het maar normaal zijn dat ook al de leden loyaal die beslissing uitvoeren. Zoniet heeft de Academische Raad, waarin alle geledingen van de universiteit zetelen, geen zin meer.

Dubbelzinnigheid

Ook de studentenvertegenwoordigers zijn met die dubbelzinnigheid geconfronteerd. Het is niet ongebruikelijk dat er na een door de Academische Raad genomen beslissing toch nog studentenprotest opstijgt. De studenten zien de Academische Raad dus ook als een inspraakorgaan en niet als het bestuursorgaan dat de discussie afsluit. In heel de JaDE-kwestie werden de studentenvertegenwoordigers ook door de academische overheid opgevoerd als de grootste pleitbezorgers van JaDE, waardoor er een wig werd gedreven tussen hen en het personeel. Wanneer het rectoraat een verdeel-en-heers-strategie lijkt te hanteren, kan het model van de Academische Raad natuurlijk helemaal op de schop.

Even leek er beterschap in zicht, maar intussen horen we onrustwekkende berichten over de broodnodige bestuurlijke hervormingen, zoals deze aan het begin van het academiejaar werden aangekondigd. Zij dreigen op een sissert af te lopen. Onder hetzelfde soort druk dat JaDE de dieperik instuurde (“Beslis maar, wij

doen toch onze goesting!”), gaat de academische overheid volledig op de rem staan waardoor er in de taakbeschrijving van de Academische Raad en de Raad van Beheer slechts minimale wijzingen zullen plaatsvinden. Nog steeds blijft het onduidelijk waar het zwaartepunt van de beslissingsmacht ligt aan de K.U.Leuven en of het overleg met personeel en studenten ook au sérieux zal worden genomen. We houden ons hart vast voor de volgende stap: misschien wordt de begroting ook niet meer dan een richtlijn en kan iedereen ongestoord uit de kas graaien?

Falen

De paradoxale conclusie is dat uiteindelijk niemand verantwoordelijk is voor het falen van JaDE en tegelijk toch ook iedereen. De universiteit is stuurloos geworden. Iedereen die geacht wordt zijn verantwoordelijkheid te nemen, weigert dit te doen omdat men zogezegd onder invloed staat van de anderen. In een echt private vereniging zou dit nog kunnen, maar van een instelling die met miljoenen euro's overheidsgeld wordt gefinancierd, zou men toch een efficiënter en doeltreffender beleid mogen verwachten. Als de universiteit eerst het overleg met haar personeel niet serieus neemt om daarna autoritair een beslissing te nemen die dan al dan niet bewust wordt gekelderd, dan is dit allesbehalve een voorbeeld van “behoorlijk bestuur” waar sommigen aan de universiteit zo de mond van vol hebben.

Thomas Leys

“Zeg maar Yves”

Yves Leterme was afgelopen dinsdag te gast bij CDS-Leuven. Het werd een optreden voor eigen publiek waarin hij vertelde hoe de CD&V van plan is om naar de verkiezingen te trekken. De vragen nadien gesteld door het publiek waren weinig kritisch, maar leverden toch enkele bijzondere ideeën op.

Kris Malefason

Vier maanden voor de verkiezingen van de Vlaamse regering en het Europees parlement leek het interessant om te horen wat Yves Leterme (43) voorzitter van de CD&V ons te vertellen heeft. Hoe trekt de CD&V naar de kiezer, hoe ziet hij een mogelijke coalitie en wat denkt hij over bepaalde politieke standpunten? Voor de Christen Democratische Studenten (CDS) werd het een geslaagde avond met een bijzonder grote opkomst.

Werkgelegenheid

De komende verkiezingen trekt de CD&V naar de kiezer met vier grote thema's. Een eerste strijdpunt is terug meer werkgelegenheid creëren. Over hoe Leterme dit concreet realiseerbaar acht, kregen we geen nieuwe ideeën te horen. Naast werkgelegenheid trekt de CD&V nog met drie andere speerpunten naar de kiezer. Met deze thema's wil de volkspartij zich richten tot een brede groep van de bevolking. Leterme: “Welzijn en wonen gaan de hoofdmoot vormen en daarnaast komt ook onderwijs en mobiliteit voorop op het agenda te staan.” Het geheel zal overgoten worden met een sausje communautaire eisen en meer bevoegdheden voor de Vlaamse gemeenschap. We wisten toen nog niet dat er een kartel met de N-VA zou komen.

Zal een weinig eenduidig thema niet nadelig werken voor de CD&V? “Integendeel. Door ons niet op één speerpunt te richten zoals de *gratispolitiek* van de sp.a of de belastingverlaging bij de VLD, willen we een breed programma aanbieden aan de kiezer,” stelt Leterme. “We menen dat als we ons richten op de niches en kleinere marktsegmenten bij de bevolking, dit effectief zal aanspreken bij de kiezer.” Vreemd dat een voorzitter van een volkspartij zich uitdrukt in termen van niches of marktsegmenten. Net alsof de kiezers een

Vlaanderen. “De ontgoocheling en het ongenoegen dat leeft bij de bevolking over de gebrekkige gemeenschapsvoorzieningen is sterk aanwezig bij de bevolking. De werking van de overheid die er niet beter op geworden is ondanks de Copernicus-hervormingen en de vele papieren bij de scholen of de wachtlijsten bij scholen en rusthuizen laten blijken dat een paarse regering niet werkt. De CD&V is een partij met een traditie van goede bestuurders en dit willen we opnieuw bewijzen.” Vooral het

Interessant om te horen, was met welke partij Leterme graag een coalitie zou sluiten indien ze de grootste partij wordt. “Een coalitie hangt af van de verkiezingsuitslag, maar vooral het programma van de partijen moet de hoofdmoot zijn bij een coalitievorming. Ik sluit dus geen enkele partij uit, tenzij het Vlaams Blok, om een Vlaamse regering te vormen. We hebben geen enkele voorkeur, alleen willen we geen *depanneur* zijn op Vlaams vlak.”

Een bijzonder helder antwoord kwam van wat Leterme persoonlijk vindt van het homohuwelijk of adoptie door holebi-koppels. “Met het homohuwelijk had de CD&V geen principiële problemen. Enkel de term ‘huwelijk’ was voor ons symbolisch geladen en hadden we liever voorbehouden voor man-vrouwhuwelijken. Persoonlijk heb ik er geen probleem mee dat homokoppels een kind adopteren. Adoptie door homokoppels is nu nog een interlandelijk probleem omdat potentiële adoptielanden geen adoptie wensen indien een holebi-koppel kan adopteren.” De CD&V heeft een wetsvoorstel ingediend om KID-kinderen — kinderen van kunstmatige inseminatie en donorsperma — meer wettelijk te beschermen.

Over de speerpunten om naar de Europese verkiezingen te trekken was Leterme voorlopig nog bijzonder karig. En de vraag die velen zich stellen: wordt Jean-Luc Dehaene al of niet de lijsttrekker voor de Europese verkiezingen? “Dat hangt nog af van enkele praktische omstandigheden,” luidt het antwoord van Leterme. Waarschijnlijk of Tom Dehaene een verkiesbare plaats krijgt, zal vader Jean-Luc doen bepalen of hij zich als lijsttrekker in de stijd wil gooien.

www.cdsnet.be

Dinsdag 17 februari om 20 uur komen Ministers van Staat Mark Eyskens, Hugo Schiltz, Herman De Croo en Louis Tobback naar Leuven. Een debat georganiseerd door het LVS met Ivan De Vadder als moderator.

CD&V trekt naar de kiezer met vier hoofdthema's

groep potentiële kopers van een product zijn.

Leterme gelooft in een reële kans dat de CD&V terug de grootste partij zal worden in

“Ik heb er geen probleem mee dat holebi-koppels een kind adopteren”

VLD-debacle van de afgelopen week is hooi op de vork van de CD&V en zal er wellicht voor zorgen dat de CD&V terug een beduchte concurrent voor de sp.a en de VLD wordt.

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Animo voor Oosterlinck

De jongeren van sp.a, verenigd in Animo, hielden vorige week maandag een ludieke actie voor de Universiteits-hallen. Met deze actie wilden ze hun ongenoegen laten blijken, voortspruitend uit rector Oosterlinck's recente uitspraken in De Morgen en op het Patroonsfeest. Oosterlinck pleitte er in de Morgen voor om, in navolging van de VS, een selectie te maken om zo enkel buitenlandse toponderzoekers toe te laten aan de Leuvense universiteit. De Animo's deelden, verkleed als ‘wijzen uit het Oosten’ die hun kennis kwamen aanbieden aan de Leuvense rector, pamfletten uit, waarin gesteld werd dat het beleid dat Oosterlinck voorstaat Afrika nu jaarlijks reeds vier miljard euro kost.

Ook wat Oosterlinck een week eerder op het Patroonsfeest poneerde, het willen streven naar een gelaagd hoger onderwijslandschap met enkele topuniversiteiten, kon Animo niet bekoren. Ze ijverden dan ook voor een sociaal model, waarbij niemand de toegang kan ontzegd worden tot kwalitatief onderwijs.

Minimumoppervlakte koten vastgelegd

Een studentenkamer moet ten minste een oppervlakte van twaalf vierkante meter beslaan. Dit heeft Vlaams minister van Wonen Marino Keulen bepaald in een ontwerp van decreet aangaande kwaliteit en veiligheid van kamers, al dan niet voor studenten. Het gaat om een aanpassing van het oorspronkelijke ontwerp van decreet, dat op een aantal punten werd aangepast, zoals op dit punt van minimum te bestrijken oppervlakte. RICHTHUURPRIJZEN, die in de eerste versie wel voorkwamen, zijn anderzijds niet weerhouden in de gewijzigde versie van het ontwerp van decreet.

Nieuwe voorzitter voor de Vlhora

Roland Vermeersch, algemeen directeur van de Hogeschool West-Vlaanderen, volgt Guy Aelterman op als voorzitter van de Vlaamse Hogescholenraad (Vlhora). Aelterman verhuist naar de Nederlands-Vlaamse Accreditatie-organisatie, waar hij als bestuurder zal zetelen. De 62-jarige Vermeersch volgt hem dus op. Vermeersch studeerde psychologie en pedagogie aan de Gentse universiteit en is reeds lid van de Vlhora sinds die in 1998 werd opgericht.

Gaia spoort rector aan

Naar aanleiding van de veroordeling van vier studenten van de Lierse studentenclub ‘t Goefferke wegens dierenmishandeling, richtte Gaia zich tot rector Oosterlinck met de vraag erop toe te zien dat tijdens studentendopen geen dieren worden misbruikt. De studenten verpleegkunde werden veroordeeld tot 47 uur werkstraf en het betalen van een morele schadevergoeding voor het ronde bedrag van één euro aan Gaia, dat zich burgerlijke partij had gesteld. Tijdens een doop in oktober 2002 ontdekte de politie langs het parcours enkele doodgebloede en halfgeslachte kippen. Sommige van de beestjes leefden zelfs nog toen de politie hen aantroef doordat ze niet ‘vakkundig’ werden geslacht. Maar vakkundig afmaken kun je dan ook bezwaarlijk van studenten verpleegkunde verwachten.

Gaia verzoekt de rector nu zijn studenten informatie te verschaffen rond de Dierenwelzijnswet, om mishandeling in de toekomst te voorkomen. Gaia stelt dat “sollen met dieren niet kan en getuigt van een bijzonder dubieuze mentaliteit die alleen maar tot *nog meer* normvervaging kan leiden...”

Protest tegen Universiteit Hasselt

Vanaf 1 oktober zal het Limburgs Universitair Centrum (LUC) door het leven gaan als Universiteit Hasselt. Tenminste als de plannen doorgaan, want na de bekendmaking van het plan tot naamswijziging, gingen in Diepenbeek, waar de campus van het LUC gevestigd is, heel wat stemmen op van mensen die de verandering niet genegen zijn. In Hasselt heeft het LUC namelijk geen campus en de Diepenbeekse burgemeester Etienne Steegmans vindt het dan ook niet kunnen dat de naam gewijzigd wordt louter omwille van naambekendheid.

Burgervader Steegmans heeft een protestboek in het Diepenbeekse gemeentehuis ter beschikking gesteld, waarin de inwoners hun mening kwijt kunnen. Of dit veel zoden aan de dijk zal brengen is onwaarschijnlijk, aangezien er een consensus bestaat over de naamswijziging binnen de VLD-sp.a-spirit-Groen!-meerderheid in het Vlaams Parlement.

Nieuws van het Alumni-front

Wie de laatste tijd het nieuws wat gevolg heeft, zal zijn naam ongetwijfeld al gehoord hebben. Abdul Qadeer Khan. Bejubeld in Pakistan wegens het ontwikkelen van de atoombom in de strijd tegen aartsvijand India, afgelopen weken ontmaskerd als spillfiguur in een internationale nucleaire zwarte markt. Khan en medewerkers hebben nucleaire geheimen verhandeld aan Iran, Noord-Korea en Libië. De technologie om uranium te verrijken was door Khan gestolen in Nederland, waar hij in de jaren zeventig werkzaam was bij Urenco te Almelo. Opmerkelijk is het feit dat Kahn aan de K.U.Leuven heeft gestudeerd, waar hij in 1971 promoveerde op de ‘elasticiteit van metaallegeringen’.

(bd)

Menu van de week

in Alma 1-2-3

16-20 februari 2004

ITALIAANSE AVOND (🇮🇹)

🥕 = vegetarische schotel ~~X1~~ = niet in Alma 1

~~X2~~ = niet in Alma 2 ~~X3~~ = niet in Alma 3

maandag

Tomatengroentesoep	0,50
Steak haché compote	1,00
🥕 Vegetarische steak haché compote	1,00
X2 Chipolata met andijvie	3,40
X1 Krokant kippenlapje, bloemkool en witte saus	3,90
Krokant kippenlapje met Indische saus	3,90
Lamsragout	4,30
Kalkoen met kaas, ananas en peperroomsaus	4,30

dinsdag

Minestroneoep	0,50
Krokante vis met bouquetière	3,90
Rumsteak met bouquetière	3,90
Rumsteak met peperroomsaus	3,90
🥕🇮🇹 Lasagne Verdura	3,90
🇮🇹 Farfalle bolognese	2,30/2,55
🇮🇹 Kipfilet uit Toscanië	4,30
X2 🥕 Kleurrijke groentepizza	3,90
🇮🇹 Warm pastabuffet	3,40

woensdag

X2 X3 Kervelroomsoep	0,50
X1 Minestroneoep	0,50
X2 Halve kip met appel-ananasmoes	4,30
X1 X2 Halve kip met bearnaisesaus	4,30
Koninginnehapje	3,00
X1 Vleeskroket met hot pepper saus	2,30
X3 🥕 Groentetaart met fris slaatje en witte rijst	3,90
🇮🇹 Cannelloni	3,40
🇮🇹 Lasagne al forno	3,90
🥕🇮🇹 Driekleurenpasta met bieslook en Parmesankaas	2,30
X2 X3 🥕 Kleurrijke groentepizza	3,90
🇮🇹 Warm pastabuffet	3,40

donderdag

X1 Minestroneoep	0,50
X2 X3 Tomatensoep met vermicelli	0,50
X1 Kalkoenspiesjes met witloof	3,90
Kalkoenspiesjes met Provençaalse saus	3,90
Stoofvlees	3,40
Macaroni met ham en kaas	2,30
X2 🥕 Lasagne Verdura	3,90
🇮🇹 Kipfilet uit Toscanië	4,30
🇮🇹 Bistecca met gebakken rozemarijnardappeltjes	4,30
🇮🇹 Warm pastabuffet	3,40
X3 🥕 Kleurrijke groentepizza	3,90
X2 X3 Farfalle bolognese	2,30/2,55

vrijdag

Aardappelsoep	0,50
Cordon bleu met gebakken boontjes	3,90
Cordon bleu met Roquefortsaus	3,90
Hamburger met rode kool	2,30
Vleesragout in romige kampernoeliesaus	3,40
Creoolse rijstschotel	2,55
🥕 Nasirolletjes met zoetzure saus	3,90
X2 Lasagne al forno	3,90

Er worden dagelijks maaltijdslaatjes, koude schotels, broodjes en maaltijdsoep aangeboden. In het Pauscollege, Justus Lipsius en Gasthuisberg worden dagelijks vier schotels uit bovenstaand menu aangeboden.

STUDENT TROPHY HERDEFINIËRT ZICHZELF

Een spannende en avontuurlijke activiteit

Sinds drie jaar heeft Sportraad er een klassieker bij: de Student Trophy. Naast de 24-urenloop en het LISST, moet deze activiteit vooral de avonturier in ons aanspreken. Of beter nog: de avonturier in minstens vier van ons. Want met vieren kan je je inschrijven om mee te doen aan de Student Trophy. Student Watte?

Hanne Vermeiren

Student Trophy dus, de klassieker die Sportraad drie jaar geleden op poten zette, maar die pas vorig jaar zijn eerste editie kende. Het eerste jaar waren er namelijk wat sponsorproblemen. Vorig jaar was de Trophy dan toch een succes, al moest er toch wat aan gesleuteld worden. Het geheel wordt ingericht door Sportraad en gecoördineerd door Erika Van Beek en Jannick Bos. Wij ondervroegen Christophe Pape, één van de medewerkers van Sportraad.

Leger

Veto: Kan je van een klassieker spreken als het nog maar voor de tweede keer doorgaat?

Christophe Pape: «De naam 'klassieker' is niet omdat iets klassiek is, maar omdat de activiteiten met die naam zo bekend zijn bij de studenten. Student Trophy is dus een klassieker omdat het een jaarlijkse, vaste activiteit is. We zijn er drie jaar geleden mee begonnen, als plaatsvervanger voor Sport Zonder Grenzen. Vorig jaar was de eerste editie en die was bijna volgeboekt. We verwachten dat ook voor dit jaar. Er kunnen zestig ploegen van vier personen deelnemen. Voorlopig hebben we nog maar één inschrijving, maar volgende week begint de promotie pas echt, dus dan zullen de inschrijvingen ook wel komen. Er is geen reden tot paniek.»

Veto: Iedereen kent de 24-urenloop en het is een erg groot evenement. Is dat ook de bedoeling voor de Student Trophy?

Christophe: «Die omvang, dat is iets waarin je moet groeien, maar we proberen de Student Trophy inderdaad uit te breiden. We proberen ook meer bekendheid te verwerven. Zo valt de Student Trophy nu samen met de feestweek van Appoloon. Waarschijnlijk krijgen we van daar wel mensen naar de Student Trophy gelokt.»

Veto: Wat moeten we ons eigenlijk bij het concept voorstellen?

Christophe: «De Trophy bestaat uit zeven activiteiten, of beter avontuurlijke activiteiten. Deze zijn een mountainbikeparcours, een oriëntatietoeloo, een speleobox en een deathride van 25 tot 30 meter hoog. Die komt het leger installeren aan een verlichtingsmast, zodat we zeker zijn van de veiligheid. Verder is er nog een hoog touwenparcours, een op-

blaasbaar hindernissenparcours — een langerekte springkasteel — met muren en de highland games: balken werpen, met zware voorwerpen smijten. Die highland games zijn vooral oefeningen op kracht en techniek met zware voorwerpen. Elk groepje doorloopt dus de zeven activiteiten en schuift telkens ééntje door. De resultaten worden dan opgeschreven en het is de totaalscore die telt.»

Tweede

Veto: Vorig jaar leek de Student Trophy meer op één grote winkelkarretjesrace. Dit jaar ligt de nadruk meer op het avontuurlijke. Is dat een bewuste keuze?

Christophe: «Vorig jaar waren er inderdaad de winkelkarretjesrace en de olifantepoten. Dat is allemaal erg ludiek, maar heeft weinig te bieden op het sportieve vlak. Op de affiche stond toen ook een kajaker, terwijl dat helemaal niet aan bod kwam. Dit jaar hebben we gekozen voor een meer avontuurlijk programma, naast het ludieke.»

«Het zijn ook geen voor de hand liggende sporten. We willen met de Student Trophy een complement bieden tegenover de andere sporten die aan bod komen op de 24-urenloop en het LISST.»

Veto: Je hebt vorig jaar zelf ook meegedaan aan de Student Trophy. Hoe was het evenement als deelnemer?

Christophe: «Vooral erg fijn. Ik ben nogal een competitiebeest en dat kwam er wat te weinig in, maar dat zal dit jaar dus beter zijn. Ondanks dat was het heel erg fijn. Misschien komt dat ook wel omdat we tweede zijn geëindigd.»

De Student Trophy gaat door op woensdag 25 februari tussen 14u en 18u. Inschrijven kan uiteraard nog altijd voor elke groep van vier personen. Voor meer info en de inschrijvingen kan je terecht op Sportraad:

www.spora.student.kuleuven.ac.be. Hou ook de affiches in de gaten!

(foto Christophe De Belder)

Tagliatelle à la Veto

Een lekker tweepansgerecht, klaar in een half uurtje, goedkoop, eenvoudig te bereiden en toch heel lekker. Een echte aanrader voor elke beginnende kok die zichzelf, en de ander, toch graag verwent met iets charmants en unieks.

Ingrediënten: (voor 2 personen)

300g tagliatelle
6 sneetjes gerookte zalm
500g vloeibare gezeefde tomaten
250g mascarpone
4 kleine pijpajuintjes
een bosje peterselie

Bereiding

Zet een grote pot water op het vuur om de tagliatelle al dente te koken. Terwijl het water warm wordt, kun je de andere ingrediënten voorbereiden. Snij de pijpajuintjes heel fijn en stooft ze gaar tot ze glazig zijn. Voeg er vervolgens de fijn gesneden zalm aan toe. De grootte van de zalmreepjes kun je zelf kiezen. Het lekkerst zijn zalmreepjes van anderhalve op twee centimeter. Laat de zalm niet te lang stoven anders verliest ze haar malsheid.

Als dit gebeurd is, voeg je er het doosje vloeibare gezeefde tomaten aan toe. Laat dit samen met de zalm warm worden. Voeg er als laatste de mascarpone bij. Goed roeren op een zacht vuurtje zodat de mascarpone goed mengt met de rest van de ingrediënten. De saus best niet laten koken, maar rustig laten opwarmen anders gaat de mascarpone schiften. De saus kun je nog wat bijkruiden zoals je zelf wilt om hem nog wat extra elan te geven. De verhouding gezeefde tomaten, mascarpone of zalm kun je zelf kiezen. Teveel tomaten maken de saus te vloeibaar, teveel mascarpone maakt de saus te zwaar en wat meer zalmreepjes maakt de saus pittiger en geeft ze meer smaak.

Laat de tagliatelle 7 tot 9 minuten koken. Voeg er een scheutje olijfolie aan toe. Dit belet dat de tagliatelle na het afgieten van het water teveel aan elkaar kleeft.

Tip

Serveer de tagliatelle met de saus op een bord en voeg er wat gesneden peterselie aan toe. De peterselie bezorgt het geheel een eigenzinnig karakter en voegt kleur toe aan het geheel.

(km)

Suggestie van de Chef

Iedereen die afgelopen weekend toch nog Valentijn vergeten was, krijgt nog een kans om het goed te maken. Je kan altijd een tafeltje reserveren in een van de in deze katern besproken restaurantjes. Maar het is natuurlijk duizendmaal romantischer om zelf te koken voor je geliefde. Of misschien kan je je moeder eens verrassen door een Tupperware potje met je eigen creatie terug mee naar huis te nemen. Hieronder staat een suggestie die snel klaar, goedkoop en lekker is.

Ingrediënten: (voor 2 personen)

200 g gerookte zalm
250 à 300 g penne
1 ui (of het wit van een prei)
150 ml verse room
een scheutje melk
peterselie
parmezaanse kaas
boter

Bereiding

Kook de pasta volgens de opgegeven kooktijd. Hak de ui fijn en laat glazen in de boter. Blus met de room en melk en laat dit lichtjes inkoken. Verminder het vuur zodat de saus niet meer kookt. Voeg er de gesnipperde zalm aan toe en kruid met peper en zout. Nu kan de fijngehakte peterselie er bij. Laat de zalm niet helemaal gaar worden. Ondertussen zal de pasta gekookt zijn. Giet af en laat de pasta schrikken met koud water. Verdeel de pasta over de borden en giet de saus over de pasta. Garneer met de geraspte kaas en nog enkele snippers gerookte zalm. Smakelijk.

De bereidingstijd bedraagt 15 minuten, deels afhankelijk van de kooktijd van de pasta. De prijs van deze schotel is ongeveer 4,50 euro per persoon.

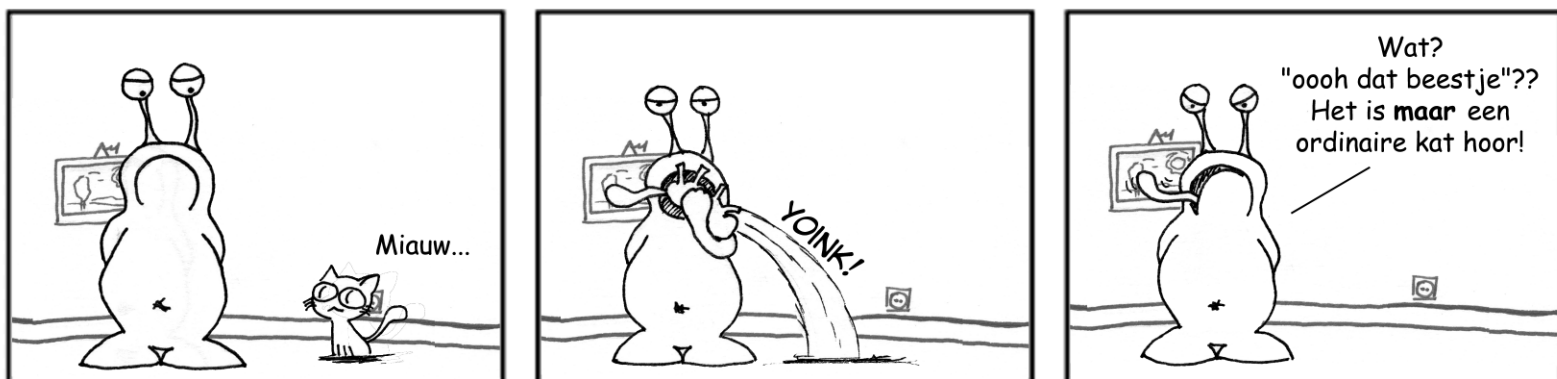
Wijnsuggestie

De vallei van de Loire is een droom voor elke wijnontdekkingsreiziger. Hier vind je immers nog betaalbaar wijnplezier. De heldere, lichtgele Pouilly-Fumé wordt gemaakt van sauvignon blanc. Deze wijn moet het met veel minder belangstelling stellen dan zijn overbuur Sancerre. Dat maakt dat deze wijnen minder prijzig zijn. Domaine des Mariniers - Pouilly-Fumé 2001 (10,90 euro) is op dat vlak een aanrader. Een topwijn is het geenszins, maar zeer genietbaar bij deze pastaschotel of gewoon op een donkere februariavond.

(bd)

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

KOKEN LEUVENSE STUDENTEN VAAK ZELF?

Ook Mimi en Piet zitten op kot

Hoeveel procent van de studenten kookt dagelijks zelf een volledige warme maaltijd? Waarom zou je? Het vraagt veel tijd én afwas. Bovendien zijn er genoeg alternatieven die je het leven vergemakkelijken. Veto zocht enkele studenten op en schoof bij aan tafel.

Elke kotstudent heeft het meegemaakt: de pijnlijke ontdekking dat dampende kookpotten gevuld met moeders gezonde kost niet vanzelf op tafel belanden. Voor sommige verwerende 'jongvolwassenen' komt dat besef er pas wanneer alle Tupperwarepotjes leeg zijn, maar het komt even hard aan. Je moet nu zelf zorgen dat je maag gevuld raakt. Zelfs voor een simpele boterham met choco moet je de deur uit. Een bakker weten de meeste studenten nog wel te vinden. Maar zelf met potten en pannen aan de slag gaan, kunnen ze dat?

Eten doe je elke dag. We eten vooral voor de honger die komt of gewoon omdat we zin hebben in iets lekkers. Maar je beschikt als student slechts over een beperkt

budget en je hebt wel wat beters te doen dan zelf eten klaar te maken. Studentenrestaurants en kant-en-klare maaltijden hebben dus vaak een streepje voor, al was het maar omdat je niet hoeft af te wassen. Toch zijn er nog studenten te vinden die geregeld zelf achter het fornuis staan.

Roderik (22) studeert Toegepaste Informatica aan de Rega Hogeschool. "Mijn vriendin en ik huren een studio en we eten elke dag gezellig samen. We koken meestal zelf of anders halen we frietjes of kebab. Naar studentenrestaurants gaan we niet, want die liggen wat uit de buurt. Meestal maken we pasta klaar, met vlees en een sausje in de wok. Weinig groenten, want ik haat groentjes! Achteraf doet mijn vriendin de afwas en droog ik af. En als het geld op is, dan gaan we thuis bij de mama de koelkast leegroven."

Kester (20) zit voor het tweede jaar op rij op kot en koos dit jaar voor Politieke en Sociale Wetenschappen. "Gezond eten is belangrijk. Ik doe dus m'n best om vaak groenten te eten en probeer junkfood te beperken tot één keer per week. Mijn ouders geven wel eens eten mee, maar nooit

genoeg voor een hele week. Het is dus de bedoeling dat ik zelf kook of naar de Alma ga. Meestal maak ik gewoon iets klaar in de wok. We hebben geen gemeenschappelijke eetruimte op kot, dus samen koken gebeurt alleen wanneer we eens een kotfeestje houden. Vorig jaar had ik een microgolf, maar ook toen at ik geen kant-en-klare maaltijden. Dat vind ik niet echt lekker. Afwassen hoort er dan wel bij, maar zeker niet elke dag."

Risico

Sara (24) is eerste licentie studente Sociologie en heeft heel wat 'kot-ervaring'. Dit jaar woont ze in een gemeenschapshuis. "Ik vind het wel eens leuk om zelf te koken, maar dat gebeurt meestal maar een paar keer per maand. Toen ik pas op kot zat, kreeg ik van thuis een heel weekmenu mee. Dat is nu wel geminderd. Ik woon nu vlakbij een studentenrestaurant en dat is best wel handig. En het gebeurt wel eens dat m'n huisgenoten een bord extra voor me op tafel zetten. De keuken is bij ons nogal onpraktisch ingericht en afwassen moet er

in een donker hoekje gebeuren. Ik probeer die vervelende taak dus zoveel mogelijk te vermijden. Behalve wanneer ik voor vrienden mag koken. Ik ben dol op pasta en hou wel van een experimentje, dus probeer ik liefst nieuwe gerechten. Je hebt dan kans op een heerlijk etentje. Of ook niet, dat is het risico. Als het mislukt, kunnen we altijd nog een pizza bestellen."

Koken is een tijdrovende bezigheid en je kijkt nadien steevast tegen een berg afwas aan. Maar zelf je warme maaltijd creëren, heeft ook zijn voordelen. Je eet waar je die dag zin in hebt en dus kan je gevarieerd — en met wat geluk ook lekker — eten. Bovendien weegt er niets op tegen de gezelligheid van je eigen stekje of je nu alleen, samen met je lief of met een hele bende vrienden eet. Wil je het ook eens proberen? Je kunt alvast beginnen met de recepten dat je in deze Veto vindt. Smakelijk!

(lb)

Katern Voeding

foto's: Pieter Baert

De tijd dat koffiehuisen de plek waren waar over het algemeen enkel grootmoeders over de vloer kwamen en bij een dampende koffie mijmerden over hoe het vroeger allemaal beter was, is verleden tijd. De koffiebars – zoals ze nu worden genoemd – zijn een heuse opmars aan het maken. Twee zaken die onze aandacht trokken waren Coffee-Link en Jacqmotte Coffee House.

Is er meer in dit Leuven dan pitabrood en curryworst special? Tijdens onze wekelijkse filosofische seances was het deze prangende vraag die bleef hangen in de hoofden van de redactieleden. Als je in Leuven zou struikelen is de kans groter dat je met je smool in een pot looksaus dondert, dan dat je het harde asfalt zou raken. Met scherpe pen en zeer kritische smaakpapillen zijn we helemaal verdoken in onze incognito outfit op pad getrokken. Terugkeren deden we met een volle maag en een puistje meer. Smakelijk!

Bruno Debbaut, Cemil Belek, Liesbet Bex en Kris Malefason

Coffee-Link

Tijdens je werkuren door geluidsmuren vliegen en daarbuiten een koffiebar uitbaten, bij voorbaat een leuke combinatie. Kris, Gerty, Dennis en Wim zagen dat de koffiecultuur in opmars is en speelden daar handig op in. Wanneer we praten met Gerty ontkracht hij de mythe en bekrachtigt hij ons groot gelijk dat koffiehuisen enkel voor de ouderen der bevolking zijn. "Ons publiek is heterogeen: van 17 tot 77 jaar," zegt hij.

Bij het binnenkomen is het eerste wat in het oog springt de antieke koffiemachine. Moderne technologie in een modern kleedje. Je wordt meteen teruggevoerd naar het Italië van het begin van de vorige eeuw. Dat is zowat het enige dat ouderwets, maar daarom niet oubollig aandoet. Daar zorgt het interieur van het etablissement voor. Hier is het waar invoerder Illy, door het ter beschikking stellen van hun binnenhuisarchitect, een duit in het zakje doet. Let wel: het is geen franchise formule. "Goede contacten, geen contracten," vat Gerty samen.

Meeneembekertje

Hoe zit het nu met de koffie? Want daar gaat het tenslotte toch om. De Illy-koffie die er wordt opgediend, hoeft geen introductie. Kijken we naar de rest van de kaart dan zien we dat hun creaties gaan van gewone tot de gebruikelijke speciale koffie tot een Italiaans aandoend snackaanbod. Ook leuk: heb je zin om je koffie mee te nemen en rustig op te drinken op een bankje ofzo, vraag de handige meeneembekertjes. Er is ook een uitgebreide eetkaart. Onze suggestie: de Focaccia met woudham, tomaat, mozzarella en olijfdressing. Moet je nog mails checken? Voor een kleine prijs kan je gebruik maken van de pc.

Tiensestraat 129. Openingsuren: 's winters: van 8 tot 19 uur 's zomers: van 9 tot 18 uur en zon- en feestdagen gesloten.

Jacqmotte Coffee House

Heb je wel eens van die dagen dat je vriendin je van het ene boetiekje naar het andere sleurt en het lijkt alsof de minuten stilstaan? Stap binnen in dit *Coffee House* en kom terug bij je positieven, slurpend van een kop koffie. Het is eveneens een koffietent waar je als min zestigplusser niet schromelijk uit de toon valt. Deze trendy bar verleidt jong en oud, chic en casual, *Burberry* en *baggy pants*.

Wilt u anderzijds ongestoord uw koffie slurpen, zonder Jan met de pet in te lichten over de nieuwe koetjes en versgeboren kalfjes, kan u zich verdiepen in het uitgebreid assortiment lectuur, u aangeboden door de zaak. Geen zin om te babbelen of te lezen en schuilt er een voyeur in u? Neem plaats aan de toog en staar voor u uit door muurvervangende ruiten. De niet-rokerssectie bevindt zich geheel afgescheiden aan de achterkant van de zaak.

Elke koffiedrinker komt er aan zijn trekken. Vooral als u even genoeg krijgt van steeds diezelfde kop *regular* koffie. Verdiep jezelf in het menu van de *hot specials*. Een *morning glow*, met veel melk en vanille, een *indian summer* met kaneel of een *tropical evening* met chocolade en cacao-poeder. Naast deze hete lekkernijen kan je hier ook genieten van de zogenaamde *cold specials*. Ideaal alternatief voor de hete koffie tijdens de warmere dagen.

Keelgat

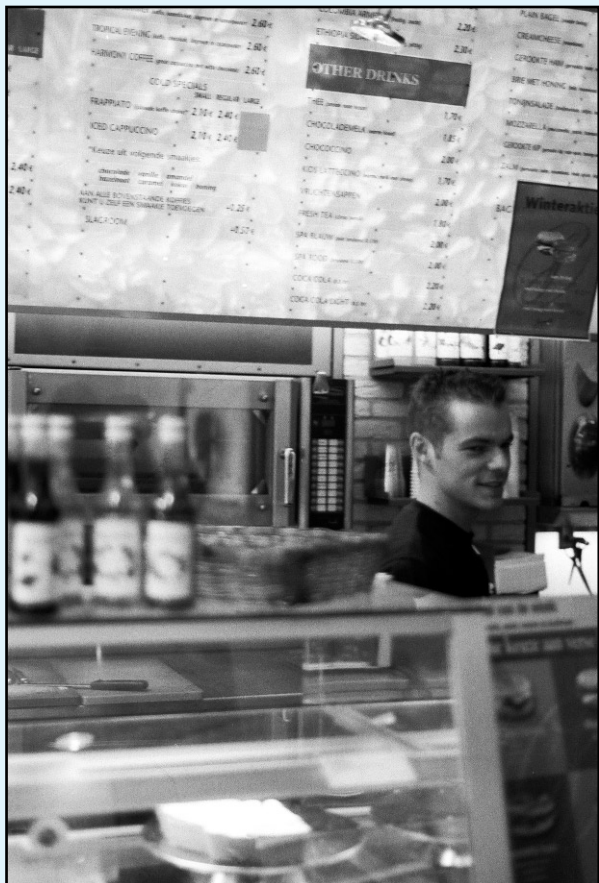
Bent u iemand die op zijn Amerikaans zijn koffie wil *finetunen*? Voor een toeslag van 25 eurocent kan je bij de koffie slagroom of siroop krijgen. De prijzen van de eetkaart durven wel eens in het verkeerde keelgat schieten. Voor een bagel – een soort broodje dat veel weg heeft van een pistolet – schommelen de prijzen tussen 1 euro 20 cent en 4 euro 90 cent.

(cb)

Bondgenotenlaan 59. Openingsuren: van maandag tot en met zaterdag van 8u30 tot 18u30 en zon- en feestdagen gesloten.

Soup away

Gelegen in de Tiensestraat is deze *souppar* meer dan een aanrader. Bij het binnenkomen van de zaak wordt je overwelmd door de aroma's van de vers bereide soepen. Het menu beperkt zich niet tot soep van de dag, maar bestaat uit een heus gamma van soepen. Gaande van klassiekers, zoals tomatensoep en ajuinsoep, tot creaties van de kok, zoals soep van broccoli of pikante wortelsoep. De soepen zijn er te

verkrijgen in verschillende maten. Voorts kan je kiezen tussen supplementen zoals de obligate balletjes, kaas en croutons. Meenemen is ook mogelijk, maar dat raden we ten eerste af. Althans voor de mannelijke lezers. Zonder enige seksistische conclusies te willen trekken, viel het ons op dat het publiek uit zo goed als enkel vrouwvolk bestaat. Getuige de lectuur die enkel uit vrouwenbladen bestaat. Aan de éne kant is het genieten van de overheerlijke soep, aan de andere kant kan je even wegdromen bij het aanschouwen van een sympathiek meisje dat op een heel elegante en bijzonder inspirerende manier de gesmolten kaasslierten tussen lepel en mond onder controle probeert te krijgen. Zondermeer smaakbevorderend.

"Waarom soep?" vroegen we aan uitbater en kok Marco: "Ten eerste: het is gezond. Ten tweede: als je na de middag nog een zware les te verwerken hebt, is het niet aangeraden dit te doen met een op volle toeren verterende maag."

Tiensestraat 25. Openingsuren: maandag tot en met vrijdag van 11u30 tot 19u30 en zon- en feestdagen van 12 tot 17 uur.

Sapristi/Nom de Jus

Aan de overkant ligt het bio-toop van Patrick. Een man met zowaar een visie en de sterke overtuiging dat gezond eten niet noodzakelijk saai en onsmakelijk hoeft te zijn. In essentie is deze zaak een sapbar, maar er wordt ook dagelijks verse soep aangeboden. Allemaal in een biokleedje. Tijdens de babbel met de uitbater wordt het duidelijk dat de sappen duidelijk zijn stokpaardjes zijn. Nooit geweten dat fruitsappen zo divers konden zijn. De uitbater probeert zo consequent mogelijk bio-ingrediënten te gebruiken: «Soms moet ik wel zondigen,» gaat hij verder. Elke fruit of groente heeft zijn seizoen en buiten het seizoen moet je het dan doen met andere groenten en fruit, want een sapbar zonder pakweg sinaasappels is ondenkbaar. «Dat is het enige waarin ik durf zondigen,» besluit hij. Bij het bekijken van de kaart zien we sappen in alle vormen, kleuren, geuren en smaken.

Appelsap is het enige waarin maar één vrucht verwerkt zit. Voor de rest zijn het combinaties van zowel enkel

vruchten als vruchten en groenten. Naast de sappen zijn er de *smoothies* en *shakes*. De *smoothies* zijn vruchtensappen aangedikt met vruchtenpuree. Mijn persoonlijke aanrader: Anabongo (*mango, ananas, banaan en sinaasappel, cb*). De *shakes* worden bereid op basis van yoghurt of sojamelk.

Alcohol

Patrick gaat er prat op dat zijn creaties je zowel een fysieke als mentale *boost* geven. "Alles wordt versgeperst en dat doe ik om geen afbreuk te doen aan de hoge gezondheidswaarde," gaat hij verder. "Niet dat ik de modale student beschouw als een alcohol consumerend wezen, maar het is een ideale katerbestrijder," besluit hij al fluisterend.

(cb)

Tiensestraat 48. Openingsuren: maandag tot en met vrijdag van 12 tot 19 uur en zaterdag van 12u30 tot 19 uur.

Wereldkeuken met vegetarisch gezicht

Sinds een maand heeft Leuven zijn eigen vegetarisch fastfoodrestaurant. Greenway bewijst dat er een gezond en lekker alternatief bestaat voor de andere fastfoodrestaurants.

Paul Florizoone studeerde in Leuven voor handelsingenieur. Eerst maakte hij een rondreis door Azië en in India maakt hij kennis met de vegetarische keuken. Hij trok daarna richting Gent om met een eigen zaak een nieuw concept uit de grond te stampen, na zeven jaar is hij nu terug in Leuven.

Paul Florizoone: "In de bereiding van de gerechten proberen we zoveel mogelijk de wereldkeuken te betrekken. Het moet voor de mensen die hier komen eten echt een avontuur zijn. De sfeer moet ook uitnodigend zijn met rustige jazzmuziek op de achtergrond. Het interieur is gezellig, strak en straalt openheid uit. We willen iedereen een aangename eetervaring bieden en dit alles tegen een zo betaalbaar mogelijke prijs." Alles wordt tevens ter plaatse en dagvers bereid.

Ze gebruiken zoveel mogelijk biologische producten. "Het is onmogelijk om een gans jaar door alle biologische producten te verkrijgen of de ingrediënten zijn gewoon te duur om het aan die prijs te verkopen. 30 tot 40 procent van onze ingrediënt zijn biologisch, wat niet zoveel is, maar daarom zijn we constant op zoek naar mogelijke alternatieven," zegt Paul.

Ook het ethisch ondernemen wordt betrokken bij het concept. Het milieuvriendelijke is dus een aspect dat ze willen betrekken in het restaurant: bijvoorbeeld door de

klant bij het buitengaan zijn afval milieuvriendelijk te laten scheiden. Er is een milieuvriendelijke klantenkaart om de klant bij het afhalen zelf een plastic potje te laten meebrengen en ze proberen zo weinig mogelijk te werken met wegwerpverpakkingen.

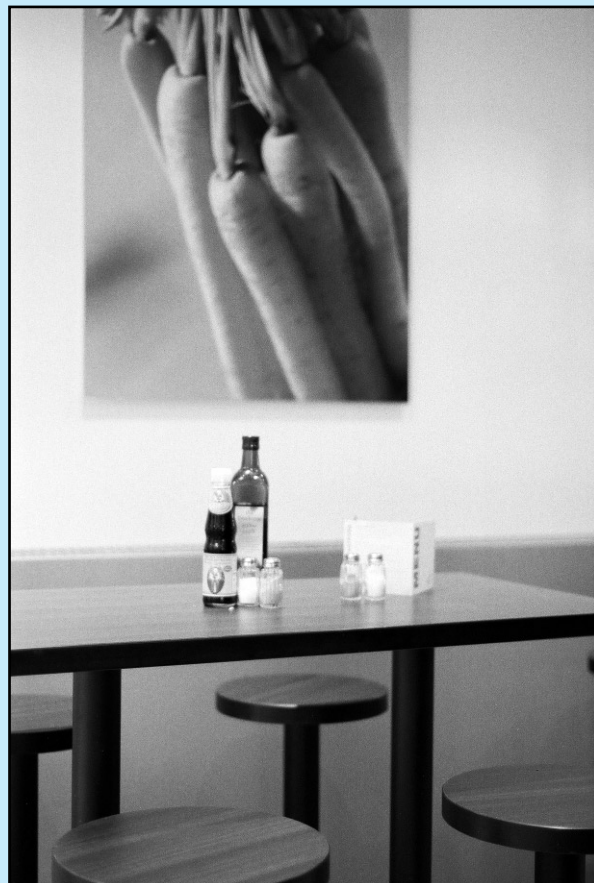
Paul en Kris Breuls, filiaalmanager van Leuven, zijn contradictorisch genoeg zelf geen vegetariërs. Dit zien ze zelf als een sterke troef om zo uit het standpunt van de niet-vegetariër toch lekkere, originele en evenwichtige gerechten aan te bieden. Het vertrekpunt is de gewone keuken om van daaruit een gerecht vegetarisch en biologisch klaar te maken.

Het is een zeer heterogeen cliënteel van studenten en niet-studenten, maar toch een uitgesproken vrouwelijk publiek. Paul: "Zaterdag is de drukste dag van de week, dan zien we heel veel jonge gezinnen met kinderen die komen om te eten. Op de menukaart staat een uitgebreid aanbod gaande van salades, biobroodjes, bioburgers en pasta's. De baga's zijn een echte aanrader. Dit zijn warme gerechten op een knapperige, rechthoekige pizzabodem.

De enige gelijkenis met andere fastfoodrestaurants is dat de klant eveneens snel bediend wordt om zijn lunch ter plaatse te verorberen of mee te nemen. Verder onderscheiden ze zich van het traditionele fastfood. Greenway staat voor lekker, vegetarisch, gezond en evenwichtig eten. Wat op het menu staat is niet enkel voor vegetariërs, maar wordt zo bereid dat het menu voor iedereen toegankelijk is die eens iets anders wil eten. Greenway is dan ook een open formule die voor iedereen toegankelijk is.

(km)

Parijsstraat 12. Greenway is iedere dag open van 11 tot 21 uur en is gesloten op zondag. www.greenway.be en www.vegetarisme.be

Lukemieke

Met de leuze 'vlees noch vis' in het achterhoofd trokken we naar naar deze vaste waarde in het Leuvense restaurantwezen. Een van buitenaf gezien bescheiden etablissement. Bij het binnentreden van deze zaak wordt meer dan het tegendeel bewezen. Lukemieke is geen onbekend gegeven in Leuven. Je vraagt je soms wel af hoe het mogelijk is dat vegetariërs het uithouden zonder vlees. Lukemieke bewijst

telkens weer opnieuw dat het wel degelijk kan. Geen stijve bedoening en afstandelijke obers die hun uren aan het kloppen zijn, maar een hartelijke sfeer en een gedreven personeel dat je onmiddellijk doet thuisvoelen. Het is ook de manier van werken die het thuis-gevoel opwekt. Er staat dagelijks een dagschotel en gratinschotel op het menu. Je neemt plaats, en gaat dan richting serveertafel. Het is daar dat je te weten komt welke creatie er die dag op het menu staat. Je neemt het bestek, het voorgerecht en bestek en eventueel een kannetje water zelf mee. Bij de voorgerechten kan je kiezen tussen een dagsoep, kaaskroketjes, Samoosa (een loempia op basis van

champignons en groenten, cb), Griekse sla en een groentetaartje. Even later wordt de hoofdschotel opgediend. Met een hartelijke glimlach die je van de wijs brengt, wordt de bediening onder meer verzorgd door de Mexicaanse schoonheid Eeva Lisa en de charmante Sarah, dochter van uitbaatster Mieke. Het zijn de lekker geurende aroma's die je wakker schudden en je weer in de realiteit droppen.

Aan dit alles hangt een prijskaartje vast. En dit zeggen we zonder pejoratieve bijbedoelingen. Met andere woorden: een voltreffer. Voor een gratinschotel — die elke week weer

anders is — betaal je 8 euro en 20 cent. Voor een dagschotel betaal je niet meer dan 8 euro en 90 cent. Heb je een kleine honger te stillen, dan kan je kiezen tussen de maaltijdhapjes. Zijnde de dubbele dagsoep met slaatje en brood, seizoensla met brood, seizoensla met graankroketjes en rijst en tenslotte is er nog de reuze-Griekse sla met brood. Ben je in een creatieve bui? Je kan al *freewheelend* deze schotels combineren tot een volwaardige maaltijd.

Ben je braaf geweest en vind je dat je een dessert hebt verdiend of wil je gewoonweg zondigen? Je kan kiezen uit verschillende nagerechten. Alle taarten en gebakjes zijn dagvers bereid en bevatten uitsluitend biologische producten. De bio-filosofie wordt eveneens gehanteerd als het gaat over de dranken. Er is enkel biologische appel-, sinaas- of druivensap. Sinaas- en pompoensap is ook vers te verkrijgen. Voor de rest zijn er nog biologisch geteelde wijnen en de gekende klassiekers van bieren.

Heb je 's middags zin in een evenwichtige snack? Loop deze zaak binnen en kom bij je positieven in de rustieke omgeving van het stadspark. Als avondje uit is het eveneens een must. Het is dan wel aangewezen om te reserveren. Meenemen is ook mogelijk en als je er echt een festijn wilt van maken: ze hebben ook een traiteurdienst. Voor op zomerse dagen is er een uiterst gezellig tuinterras.

(cb)

Vlamingenstraat 55. Openingsuren: elke weekdag van 12 tot 14 uur en van 18 tot 20u30.

Nachtvlinders

Al meer dan twintig jaar staat Joost Wanzele, kok en eigenaar van De Nachtuil, paraat om de nachtvlinders te spijzen. In een interieur dat veel weg heeft van een gezellige huiskamer kan je aan democratische prijzen smullen van een tradioneel Belgisch-Franse keuken.

Restaurant De Nachtuil is al sinds 1982 een vaste waarde voor wie na middernacht nog deftig wil eten. Ze gaan er prat op dat je elke nacht tot in de vroege uurtjes uit een gevarieerd aanbod kunt kiezen. De kok, een gezette en vrolijke Bourgondiër die blijkbaar zelf graag eet, laat je smullen uit een ruime keuze van vlees-, pasta-, vis- en vegetarische gerechten.

Joost Wanzele: "Het menu is een goede combinatie van prijs en kwaliteit. We zijn geen restaurant waar de beschrijving van een gerecht meestal omgekeerd evenredig is met wat je uiteindelijk op je bord krijgt." Het hoeft je dan ook niet te verwonderen dat de pitabars niet echt een concurrent zijn voor dit nachtrestaurant. Wie zin heeft in een kleine en snelle hap is beter af in de pitabars, wie zich wil te goed doen aan bijvoorbeeld konijn met trappist of een koninginnehapje kan bij De Nachtuil terecht.

Het publiek dat er komt eten zijn vaste klanten, zoals bijvoorbeeld mensen uit de horeca, vertegenwoordigers die na het sluiten van een handelsbeurs nog afzakke uit Brussel, toeristen, studenten of mensen die na een seminarie iets komen eten. Voor zatte of zingende feestvierders hoeft je geen schrik te hebben, die worden vakkundig geweerd.

Het restaurant is een echte aanrader voor wie na middernacht nog lekker wil eten, in een gezellig en rustig interieur en geen trek heeft in kebab of frieten — inclusief de zatte of luidruchtige studenten op de achtergrond.

Suggestie van de chef: scampi in nachtuilsaus (10 euro 50 cent) en voor de vegetariërs: flensjes met zuiderse ratatouille. Het goedkoopste gerecht is de spaghetti bolognaise (8 euro).

(km)

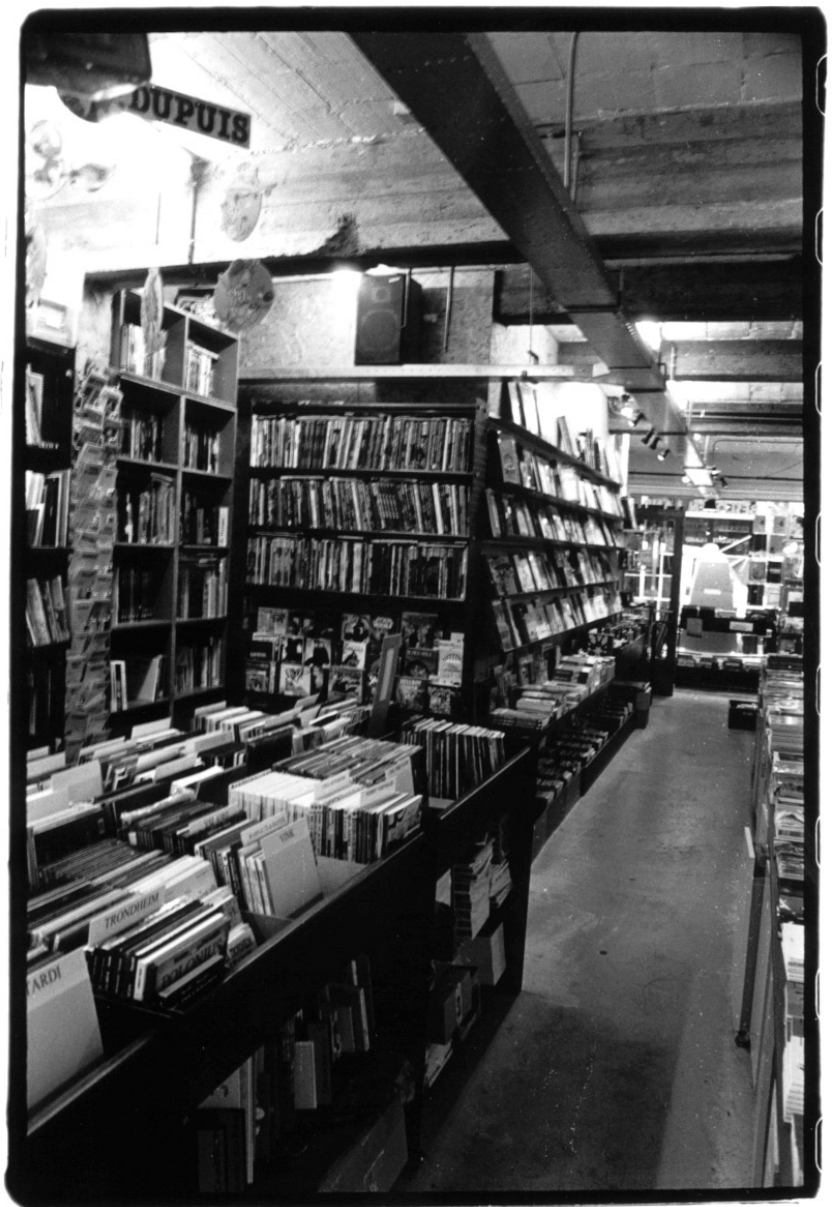
Krakenstraat 8. Elke weekdag open van 18 tot 3 uur en tot 4 uur tijdens het weekend, gesloten op donderdag. Krakenstraat 8 (zijstraat van de Oude Markt), reserveringen 016/22.02.59.

G(e)spot: Het besloten land

foto's Christophe De Belder

Me, Mike en Mustafa

De eerste keer dat ik de naam Jessa Wildemeersch hoorde, was enkele jaren geleden. Ik had horen vertellen over een meisje dat een zwaar ongeval had meegemaakt. Ze raapte haar moed en krukken bijeen en deed mee aan het toelatingsexamen van De Studio Herman Teirlinck. Ze revalideerde en voltooide haar opleiding aan de Studio. Ze trok daarop naar New York, volgde lessen aan het befaamde Actors' Studio en stond tijdens Kulturama met een kortverhaal op de planken. Veto wist haar te strikken voor een gesprek.

Cemil Belek

Veto: Na je opleiding aan Studio Herman Teirlinck beslis je om verder te studeren in New York. Had je nog het gevoel dat je nog iets bij te leren had? Of ging het enkel om de ervaring?

Jessa Wildemeersch: «Ik wou aanvankelijk stoppen met spelen. Ik was nog heel onzeker over mezelf. Ik genoot ook niet meer van hetgeen ik deed. Als ze me een script toeschoven, wist ik niet goed hoe ik dat moest ontleden of hoe ik me de tekst eigen moest maken. Ik had ook nog niet genoeg vertrouwen om op een podium te stappen. Na de Studio had ik het gevoel dat mijn kunnen nog beperkt was.»

Instorten

Veto: Een tekortkoming van de opleiding aan de Studio?

Wildemeersch: «Toen ik afstudeerde aan de Studio waren het woelige tijden. De school stond op instorten. De stad Antwerpen wou de Studio fusioneren met het Conservatorium. Iets dat geen van beide scholen wou. Er was een hele crisis aan de gang en dat was eveneens voelbaar in de begeleiding van de leerlingen. Er ging van de school uit veel aandacht en energie naar het overleven en het hervatten van een visie.»

Veto: Vanwaar New York? Waarom niet dichterbij huis? Londen of Amsterdam bijvoorbeeld.

Wildemeersch: «In mijn laatste jaar al koesterde ik de gedachte om naar het buitenland te trekken en daar mijn studies voort te zetten. Ook om aan den lijve te ondervinden wat het is om je ding in een andere taal te doen. Waar ik ook heen zou gaan, het was niet om er de toerist te gaan uithangen. Ik wilde wel degelijk iets doen. Vanaf het moment dat ik een auditie had gedaan, is de bal aan het rollen gegaan. Wat mij ook aansprak aan die school in New York was hun lessenkoffer en hun manier van werken. Terwijl er in Londen, bijvoorbeeld, een meer klassiekere aanpak wordt gehanteerd.»

Veto: Het was die 'method acting' die je vooral aansprak?

Wildemeersch: «Ik wist eerlijk gezegd niet goed wat het juist inhield. Het intrigeerde me wel, maar je komt het pas echt te weten door het te leren. Het is niet zomaar een stijl die je jezelf kunt eigenmaken. Het is vooral een manier van werken. Het gaat om het zoeken naar een systeem om vrij te zijn op een podium.»

“Ik wist eerlijk gezegd niet goed wat method acting juist inhield. Het intrigeerde me wel, maar je komt het pas echt te weten door het te leren”

Veto: Bij method acting denk ik aan acteurs die zo in hun rol opgaan dat ze eraanblijven vasthangen zowel op, als naast de scène. Denk maar aan een Al Pacino die tijdens het draaien van Serpico prompt op straat overging tot het arresteren van een crimineel.

Wildemeersch: «Je kan er wel ver ingaan, maar het is meer dan dat. Je kan veel onderzoek doen naar een personage en dat helpt je dan om er leven in te blazen. Maar het onderscheid tussen de imaginaire en de reële wereld blijft bestaan. Ik kan me moeilijk inbeelden dat een acteur geen besef meer heeft in welke van die twee werelden hij zich bevindt. Het is wel zo dat bij alle vormen van acteren de grens tussen realiteit en fictie vervaagt. Het valt voor dat je zodanig opgaat in je personage, dat je eigen 'ik' naar de achtergrond verdwijnt. Op den duur leid je dan een dubbel-

leven. Maar zeggen dat het alleen *method actors* zijn die dit meemaken, lijkt me sterk. Het is maar een methode waarbij de acteur en niet de regisseur centraal staat. Al de creativiteit en het werk moeten vanuit de acteur komen. Het is een streven naar acteren dat niet gepland is en het is tegelijkertijd een constante zoektocht naar vernieuwing.»

Veto: The Actors' Studio is niet zomaar een naam in de Amerikaanse theaterwereld.

Wildemeersch: «Het is een kerkje op 44th Street dat ze hebben omgebouwd tot een theater. In de jaren vijftig revolteerde een groep mensen tegen het toenmalig theater. Figuren zoals de Rus Konstantin Stanislavski waren naar de Verenigde Staten geëmigreerd en zijn beginnen lesgeven. Tot voor kort was Paul Newman een van de belangrijkste investeerders. Tot hij enkele jaren geleden besliste om dit stop te zetten. Op dat moment hebben ze de Studio omgevormd tot een echte school en is het uitgegroeid tot een groter gegeven. Al Pacino, Harvey Keitel en Ellen Burstyn staan nu aan het hoofd van die Actors' Studio waar die school aan verbonden is. De school heeft al grote namen voortgebracht (zoals Robert De Niro, cb), maar het is niet iets waar je moet op blijven drijven. Het is in de eerste plaats waar je kan werken en waar acteren heel serieus wordt genomen.»

Contrast

Veto: Je komt dan aan in een metropool. Hoe gaat zo iets?

Wildemeersch: «Toen ik aankwam, kende ik niemand. Ik moest letterlijk van nul beginnen. Dat was het meest confronterende. Het was studeren en tegelijkertijd overleven. Tien maanden in een piepklein kot wonen, werk zoeken om de eindjes aan mekaar te knopen. Door de jaren heen is dat het moeilijkste gebleven. Ondanks alles is het een ideale leerschool gebleken. Het enige wat mij een veilige thuishaven bood, was de school. Ik kreeg af te rekenen met een enorm contrast. Enerzijds de strijd die je moet voeren om domweg te overleven en anderzijds het plezier dat ik kreeg van de opleiding.»

Veto: Komt daar nog bij de strijd die je moet voeren op de school zelf.

Wildemeersch: «Inderdaad. Je begint daar dus ook van nul. Pas op, zo wou ik het ook. Zo iets geeft je een enorme vrijheid. Hierdoor kreeg ik weer dat gevoel van *je m'en fout* terug, wat ik na Herman Teirlinck was kwijtgeraakt. Je zit dan in een land waar er een enorm aanbod van werk is, maar er zijn natuurlijk ook veel acteurs. Al deze factoren sterken je overtuiging en maken dat je je extra gaat inspannen. Het vertrouwen dat ik aanvankelijk niet had, heb ik daardoor gekregen. Het helpt je ook om de dingen te relativiseren, om alles in perspectief plaatsen.»

Veto: En dit alles heeft je aangezet om het kortverhaal Me, Mike en Mustafa neer te schrijven?

Wildemeersch: «In mei 2003 ben ik afgestudeerd en normaal gezien ging ik samen met een vriendin een stuk brengen op het theaterfestival van Oostende. Door omstandigheden is zij eruit gestapt. Ik heb dan contact opgenomen met de producer en die vroeg mij wat ik dan ging doen. Ik zei dat ik wel een oplossing zou vinden. In New York heb ik een kortverhaal geschreven en heb dat dan in België uitgewerkt. Ik heb het eerst in Oostende gespeeld en ben daarna op tournee gegaan. De gedachte om een monoloog te brengen spookte al lang door mijn hoofd. Mijn inspiratie haalde ik van een stuk dat ik in New York had gezien. Het was er eentje waarbij normaal gezien veel technische dingen

aan te pas moesten komen. Het probleem was: niets werkte. Die jongen is dan toch opgekomen en zei tegen het publiek dat hij het stuk niet zou brengen, maar een verhaal zou vertellen. Het publiek was vrij om weg te gaan. Iedereen is blijven zitten. Wel, het was het beste dat ik tot nu toe gezien heb. Het was zo eenvoudig en toch zo herkenbaar. Ik ben dan verhalen beginnen verzinnen, maar dat liep niet van een leien dakje. Mijn vrienden zeiden me dat ik gewoon mijn eigen verhaal moest vertellen. Aanvankelijk wou ik dat niet doen, want het leek zo voor de hand liggend. Ik heb mezelf uiteindelijk moeten dwingen om het te doen. Het is ook de eerste keer dat ik een verhaal breng waarin ik mezelf en niet zomaar een personage speel. Ik heb het nog nooit zo moeilijk gehad. Je begint je bijvoorbeeld opeens af te vragen: 'Wie ben ik?'

Veto: Hoe heb je dat gegeven ingevuld om je kortverhaal neer te schrijven?

Wildemeersch: «Ik vertel over Mike en Mustafa en onrechtstreeks gaat het over mezelf. De personages en de situaties zijn uit het leven gegrepen. Maar ik wilde niet zomaar een dagboekverhaal over mijn ervaringen brengen. Dat zou wel een interessant verhaal kunnen opleveren, maar het zou té persoonlijk zijn. Ik vind het boeiend een verhaal te vertellen dat zowel herkenbaar als universeel is.»

“Het was studeren en tegelijkertijd overleven. Tien maanden in een piepklein kot wonen, werk zoeken om de eindjes aan mekaar te knopen”

Stilzitten

Veto: Je bent niet alleen met theater bezig. Enkele weken terug was je te zien op De Laatste Show in verband met Het geslacht De Pauw.

Wildemeersch: «Ze hadden iemand nodig om Bart De Pauw zijn leven te vertellen in enkele kortfilms. Ik heb dan verschillende personages gespeeld. Het ging zozegd om mensen met wie hij een verleden had: zijn buurmeisje, zijn verpleegster, een ex-vriendin. Het leuke eraan was dat het allemaal nogal last minute tot stand was gekomen. Ik had niet veel tijd om er echt bij stil te staan en kon spontaan mijn ding doen.»

Veto: Sinds je terugkeer ben je niet bij de pakken blijven stilzitten.

Wildemeersch: «Ik zit nu eenmaal in een branche waarin ze niet op je aan het wachten zijn. Je moet gezien worden met andere woorden. Contacten leggen.»

“Mijn vrienden zeiden me dat ik gewoon mijn eigen verhaal moest vertellen. Aanvankelijk wou ik dat niet doen, want het leek zo voor de hand liggend”

Veto: 'Netwerken,' heet dat.

Wildemeersch: «Ja, maar dat is ook nodig, hoor. Dat is ook een van die dingen die ik in New York geleerd heb. Het gaat bij mij niet om de bekendheid of zo, maar ik wil wel dingen maken en de mensen daarvan op de hoogte brengen. Geen theater zonder publiek.»

Veto: Binnenkort ben je te zien in een aflevering van Aspe, de nieuwe misdaadreeks op VTM.

Wildemeersch: «Het toeval wil dat het personage aansluit bij mezelf. Ik speel een Belgische die naar Amerika is gegaan en actrice is geworden. Nu komt ze naar Brugge met een toneelstuk waarmee ze op Broadway heeft gestaan. We raken dan verwickeld in een moordzaak. Meer wil ik er niet over kwijt. Je zal dus moeten kijken om te weten hoe het verhaal verder afloopt.»

Veto: Afsgesproken!

Jong komisch talent op Leuvense planken

Een gezonde mens zorgt voor een goed evenwicht tussen inspanning en ontspanning. Studeren moet je zelf doen, maar als je nood hebt aan een portie humor kan je eens te rade gaan bij de 123 Comedy Club. In het zaaltje van de Pavlov zetten artiesten uit Vlaanderen en van over de grenzen één keer per maand hun beste beentje voor.

Liesbet Bex

Ik trok — voor mijn gezondheid — op een donkere, koude maandagavond naar de Tiensestraat en liet me trakteren op 'A World of Comedy'. Volgens het concept van 'The Comedy Factory' (NED3) bestormen een drietal stand-up comedians, elk om beurt, het podium en zorgt een -eveneens komische-presentator voor een vlotte samenhang. Tot zover de vergelijking.

Het decor straalde een licht klandestien sfeertje uit en de stoelen die rond het uit paletten opgebouwde podium stonden, leken gestolen uit de school aan de overkant van de straat. Maar daar hoor je niemand over klagen, want in de Bourlaschouwburg kom je ongetwijfeld niet toe met 6 euro voor je ticket en een pintje. De 'Master of Ceremony' leek niet bepaald een Raymann te zijn, maar een vrolijke jongeman uit Leuven. Seppe Torremans nam zijn publiek vol overgave op sleeptouw, maar de interactie kwam slechts moeizaam op gang. De opkomst voor deze derde Leuvense

vertoning was nogal mager en een mens blijft al eens wat langer op de rem staan in een kleine groep onbekenden. Maar na de 'grand écart' van Steven Gabriëls kreeg het publiek het al wat warmer. Als Antwerpenaar voldeed hij met zijn 'zieke geest' aan de verwachtingen en ook de keuze van zijn onderwerpen — geslachtsdelen en de Franse wc — zullen niemand verbazen. Toch oversteeg zijn act de klassieke 'van Anus'-humor.

In navolging van Steven G, die wat bleef hangen in zijn anale fase, veroverde Wim Coenen de harten van het publiek met kinderidolen als Samson, K3 en Bassie en Adriaan. Deze flexibele stem hoeft zijn arm niet in een speelgoedbeest te proppen om je te doen geloven dat hij een vervelende, sprekende hond is! Hij bracht zelfs Joke, de meest kritische toeschouwer van de avond aan het lachen. Dat mag ik gerust een verdienste noemen, want de jongen ging voordien een heus duel aan met Seppe T, die daar naar

LOCAL HEROES: MET BEN CRABBÉ DE BLOKKEN OM

De stad in uw memorie zal niet lang een gat meer zijn

Leuven gezien door de bril van mensen die op één of de andere manier in de kijker staan. 'Het kan niet anders dan dat het telkens een ander verhaal oplevert,' moeten de organisatoren van Kulturama gedacht hebben. Deze gedachte resulteerde in Local Heroes.

Cemil Belek

Het menu bestond uit klinkende namen zoals: Louis Tobback, Mark Eyskens, Jo met Banjo, Gust De Meyer, de Kolacny broers, Ben Crabbé, Jan Hautekiet, Francesca Van Thielen en ex-vriend Karl Symons. Niets mis mee, maar onze keuze viel op kakkewiet, galaxiaan, opperjanet in een doe-het-zelfzaak en straffe gast *tout court*: Adriaan Van Den Hoof. Woensdag trok hij samen

met Discobar Galaxy de culturele hoogdagen op gang met als surrealistisch hoogtepunt het optreden in Alma 1.

Afspreekpunt was het Bijbelinstituut op de Sint Jansbergsesteenweg in Heverlee, op een boogscheut van het ouderlijk huis. Het is deze plek die het decor was van zijn prille jeugd. Een immens gebouw met dito terrein dat in het begin van de vorige eeuw is opgetrokken door jezuïeten. De ideale plaats waar de jonge Adriaan samen met zijn Hollandse jeugdvrienden zijn toen nog onschuldige fantasie kon botvieren. De receptionist die ons doorheen het gebouw moest loodsen, verviel soms in een onnodige gidsenrol. Het leverde een hilarisch contrast op waarbij de man op een totaal overbodig enthousiaste manier zijn ding deed en de daarop anticiperende Adriaan die hem gewoon liet begaan en hem nu en dan op

subtiele wijze te kakken zette.

Verbaasd was de acteur wanneer we in de oude projectiekamer van de al verbouwde bioscoop waren. Vroeger hadden de jongens, die hun tijd doorbrachten met breakdancen, deze ruimte stiekem omgevormd tot clubhuis waar ze zich even in de getto waanden. Getuige de leuzes op de muren. Ondersteund door de beats van *The Rocksteady Crew* halsbrekende toeren uithalen op een stuk oprolbaar linoleum van grootmoeder was niet het enige waar deze gasten zich mee bezig hielden. De bioscoopzaal is naar alle waarschijnlijkheid de plek waar de kiem werd gelegd van de latere acteur die hij zou worden. Geliefkoosde thema's waren bijbeltaferelen. Zijn vriendjes waren dan ook domineeskinderen.

Vandaar ging het richting centrum en dit in een heuse touringcar. We volgen de

route die de jonge Adriaan elke dag met de fiets aflegde om naar de middelbare school Sint-Pieter te gaan. Met een tussenstop op de plek waar hij en een vriendje, Roeland, zowaar ooggetuige waren van de arrestatie van Patrick Haemers. Tot zover het gruwel-moment in de uitstap. Voorlaatste halte was het Damiaanplein. Deze plek is een mijlpaal gebleken van de puberende Van Den Hoof. De plein was de noodzakelijk plek van de Leuvense schoolgaande jeugd die keek en gezien wilde worden. Elke school, zijnde Heilig Drievuldigheidscollege, beter bekend als 'de jozefieten', Sint-Pieterscollege en meisjesschool Paridaens had zijn eigen territorium. Hier was het dat hij en Jimmy Dewit, ook bekend als DJ Bobby Ewing, elkaar hebben leren kennen.

Laatste halte: café Den Allee. Onder het alziend oog van Big Bill — zie: *éne me hesp*

Beste drukker,

Deze advertentie werd u
vrijdag aangeleverd door
de Centrale Boekhandel

(Wim Bakker: tel:

0031-355825819 of 0031-356233788)

daar naar eigen zeggen 'serieus van zijn melk' van was. Even tussendoor een kleine tip: als je een komische voorstelling wil bijwonen, vergeet dan je gevoel voor humor niet...

Maar er was meer! Een liefdesgedicht besteed in de gedaante van Wim Helsen het podium en zette ons met deze diepromantische toon op het verkeerde been. De gedichtenbundel van deze dolgedraaide figuur bleek absoluut niet geschikt voor Valentijn! Hilarisch in woorden en in daden liet Wim H. geen tijd voor een adempauze. Hij bleek zelfs in staat de uitgemolken mop 'Er waren eens een Belg, een Duitser enzoverder' in een topper om te buigen.

Na een korte pauze werd Damian Clark aangekondigd als een ervaren stand-up artiest, geprezen in zijn thuisland Australië en gesmaakt op het Europese vasteland. Het ontbreekt Damian zeker niet aan improvisatietalent. Een simpel icoontje op de muur kon hem al inspireren en hij liet

zich niet van zijn stuk brengen door een gsm of een opmerking uit het publiek. De komiek van 'Down Under' bleef boeien, maar kende in tegenstelling tot zijn collega's 'van eigen bodem' niet echt een climax. En dat lag volgens mij eerder aan een gebrekkige samenhang van de act dan aan de mogelijke taalbarrière.

Iedere komiek heeft z'n eigen stijl en bijbehorende fans. Deze derde editie van 'A World of Comedy' had voor elk wat wils en smaakte zeker naar meer. Voor alle zekerheid toetste ik mijn bescheiden mening aan de realiteit en vroeg ik enkele toeschouwers om een reactie.

Mathias: «We waren nooit eerder naar een optreden van 123 Comedy Club geweest. Maar het loonde de moeite! Vooral Wim Helsen en Damian Clark brachten Humor met de grote H.»

Karliën: «Ik vond het leuk hoe Wim Coenen op de actualiteit inspeelde. Zijn imitatie van Kim Clijsters was erg

gevat.»

Majella: «Jammer dat er een storende factor in het publiek zat. Maar ik heb zeker genoten. Wim Helsen bijvoorbeeld was compleet maff!»

Jan: «Heel erg goed! Ik zal zeker nog terugkomen!»

Wie op 8 maart naar de Pavlov afzakt, mag zich verwachten aan een heuse 'Ladies Night'. Een veelbelovend programma met Trui De Maré als MC en verder de Impro Starlets, Trisha Jacobs en Jovanka Steele. Nietszeggende namen voor wie niet thuis is in de wereld van Comedy, maar als we de site van de 123 Comedy Club mogen geloven, zijn ze zeker de moeite waard.

Maandag 8 maart, 20u30 in de Pavlov, Tiensestraat voor amper 2,5 euro (studentenprijs)

PRESESSENEXCESSEN (13): LOGOPEDIE

"Don't try this at home, kids!"

Presessen aller landen stonden twee weken geleden nog op de latten schnaps en glühwein te hijsen, dus moest u het een weekje zonder een interview stellen. Veto nam dictieles en legde deze week de preses van de Leuvense Logopedische Kring (LLK) op de rooster voor een kruisverhoor. Batida de Coco met ananassap en bier blijkt de favoriete cocktail te zijn van Yannick en haar volgelingen.

Willem Lamont

Veto: We zullen even advocaat van de duivel spelen: presessen zijn postjesjagers, die inzet en moeite is allemaal schone schijn, want wat staat er beter op je curriculum vitae dan dat je je vroeger hebt geëngageerd in het studentenleven...

Yannick Coveliers: «Bij mij zei achteraf iemand: 'Oh leuk, staat goed op je cv!' Daar dacht ik helemaal niet aan, zoals de meesten veronderstel ik; ik had er zelf nog nooit bij stilgestaan, echt niet. Ik zat in het middelbaar ook al in de leerlingenraad, was er in het zesde jaar voorzitter van; het zal een beetje de aard van het beestje zijn, zeker? Ik geloof niet dat zoiets doorweegt bij een sollicitatiegesprek, hoor.»

Veto: De meest gehoorde kritiek op het presidium is dat het belang ervan de laatste jaren aan het wegdeemsteren is: heeft de gemiddelde student er nog wel wat aan?

Yannick: «De ene zeker wel, de andere totaal niet. Ik weet niet of het altijd zo geweest is, maar ik merk toch wel een serieuze tweedeling tussen mensen die een presidium en bij uitbreiding het studentenleven maar niks vinden, die er zelfs op neerkijken en de absolute voorstanders, die echt dankbaar zijn als je een leuke activiteit organiseert. Natuurlijk is er ook een middengroep, voor wie het allemaal wel leuk is, maar als we er niet meer zouden zijn, zouden ze ons vooral missen om de praktische zaken, zoals bijvoorbeeld de cursusdienst en de fuiven.»

Veto: Het presidium en de bijhorende feestjes: niks dan rozengeur & maneschijn of toch niet?

Yannick: «Tja, wat kan ik daarop zeggen... Iedereen zal wel snappen dat wachten tot de laatste zatte student buiten is, terwijl je zelf omwille van de verantwoordelijkheid nuchter bent gebleven, niet echt een fijne bezigheid is, maar als je dan 's anderendaags van alle kanten berichtjes krijgt over hoe fantastisch je fuif wel was, dan glim je wel weer meteen van trots.»

Veto: Hoe reageerden je ouders en vrienden toen ze het blijde nieuws kregen?

Yannick: «Mijn ouders zeiden prompt: "Zie maar dat je er door bent op het einde van het jaar, meisje!" Mijn vrienden reageerden zeker niet allemaal eensgezind. Er waren zowel studenten als niet-studenten die hun wenkbrauwen fronsten, vooral omdat ze mij niet associeerden met de reputatie van het studentenleven en van presidia in het algemeen. Anderen reageerden dan weer:

"Amai, jij, praeses! Chique!" De vriendengroep in de les was vooral opgelucht dat er een preses was gevonden, zodat zij het niet moesten doen! (lacht) Ach, het zou maar jammer zijn als mijn echte vrienden mij taxeerden op dit kleine aspectje, ze kennen me wel beter dan dat.»

Omgekocht

Veto: Wie of wat heeft je precies overhaald om de handschoenen op te nemen?

Yannick: «De preses van toen ik in eerste kan zat en haar toenmalige vice hebben samengespannen met een aantal docenten op onze proffentap vorig jaar. Probeer dan maar eens je been stijf te houden, vier professoren bij wie je allemaal nog mondeling moet doen en de preses onder wiens leiding je je kostelijk hebt geamuseerd als jaarpresesje staan allemaal voor je neus... en iedereen om ter hardst: "Doe het toch, we hebben echt een preses nodig en jij gaat dat zeker kunnen! Het is allemaal niet zo moeilijk!" En dan: "Pintje?" Echt gebeurd, mijn prof Audiologie heeft me omgekocht met een pint!»

nog nooit een mannelijke preses meegemaakt heb. Maar hoogstwaarschijnlijk zal dat wel een verschil maken. Mannen en vrouwen hebben meestal wel een lichtjes andere aanpak. Ook om bijvoorbeeld een cantus te leiden, moet je als vrouw echt heel sterk in je schoenen staan en op één of andere manier je gezag kunnen doen gelden. Dat is echt heel moeilijk. Wij zoeken voor onze cantussen bijvoorbeeld meestal een mannelijke procantor, daarmee vermijd je nu eenmaal moeilijke situaties van zatte cantussers die denken dat ze het kot mogen afbreken, 'want wat zou da grietje daartegen beginnen'. Klinkt niet positief emancipatiegewijs, maar we hebben het al meegemaakt: dat nooit meer! Maar voor het overige ben ik ervan overtuigd dat een vrouwelijke preses haar taak minstens even goed kan doen als een mannelijke.»

Veto: Valt dat allemaal wel te combineren met een relatie vragen velen zich af...

Yannick: «Ik heb het toch al een half academiejaar met succes gecombineerd. Af en toe moet hij mijn aandacht even delen met of

"Aan fakers heeft toch niemand iets?"

Veto: Wat zou je aan de universiteit veranderen als je kon?

Yannick: «Vooral het inspraakstelsel: wanneer een beleidsbeslissing van de universiteit door drie comités moet en dezelfde man heeft een heel belangrijke stem in alle drie... Mijn neefje van zeven kan me zelfs haarfijn uitleggen waarom dat een schijndemocratie is!»

Veto: Heeft een preses volgens jou meer macht dan een gewone student?

Yannick: «Ja en nee. Je kunt zeker makkelijker dingen gedaan krijgen en je wordt ook wat serieuzer genomen als je het woordje preses onder je naam schrijft. Zo stuur ik soms mails die ik nooit zou durven sturen als ik er dat stomme woordje niet kon onderschrijven. Maar aan de andere kant, alle dingen die het presidium bespreekt, worden door heel het presidium beslist, niet door de preses. Ik ben alleen maar de coördinator, mijn stem is even veel waard als die van de andere leden.»

Da grietje

Veto: Maakt het verschil of de preses een man of een vrouw is?

Yannick: «Geen flauw idee. LLK is zo'n door vrouwen overspoelde richting dat ik er

afstaan aan het presidium en dat is voor geen van ons beiden leuk, maar hij begrijpt gelukkig perfect dat ik mijn engagement wil waarmaken. Ik heb deze keuze ook gemaakt voor we elkaar kenden, anders was het waarschijnlijk heel anders gelopen. Maar ik heb nu eenmaal een soort van belofte gedaan, ik wil de mensen waaraan ik die gedaan heb niet teleurstellen.»

Veto: Vergroot het presesschap de erotische uitstraling?

Yannick: (met meewarige blik) «Dat moet je eigenlijk niet aan mij vragen hè, slimmerik! Maar als je mijn mening wilt horen: ik denk van niet (grinnikt), tenzij je kickt op onze ongelofelijke macht!»

Veto: Slaag je erin om regelmatig te slapen?

Yannick: «LLK is maar een klein kringetje met een beperkt aantal laatavond-

activiteiten, als ik buiten die schaarse momenten al eens onregelmatig slaap, ligt dat volledig aan mezelf en niet aan het preses-zijn.»

Veto: Moet een preses een goed voorbeeld geven en stipt de lessen bijwonen?

Yannick: «Huh? Waarom? Ik vind absoluut van niet. Ik probeer nog steeds zo veel mogelijk naar de les te gaan en mijn nota's ten minste een tijdje voor het examen aangevuld te hebben, maar dat doet toch elke student, of niet? Nee, een goed voorbeeld moet je volgens mij zeker niet zijn, je moet gewoon jezelf blijven. Of je nu preses of student, werkmens, bejaarde of rentenier bent, aan fakers heeft toch niemand iets! En net zomin heeft het volgens mij zin om de slaaf van je functie te worden: er zijn maar 24 uren in een dag en liefst besta je maar uit een stuk... Als je voor een belangrijke les je presestaken even laat liggen of vice versa, moet dat toch kunnen? Vorig jaar was UUR KULTUUR nog 's middags, als ik toen een les miste voor een optreden dat ik al lang wilde zien, kon dat wel en nu zou ik ineens niet meer mogen kiezen voor wat ik op een bepaald moment het belangrijkste of leukste vind? Nee hoor, bedankt.»

Veto: Wat is je limiet om zat te worden?

Yannick: «Pfff, ik ben wel tipsy na een halve liter wijn of een pint of vijf, maar op een gegeven moment zit ik nokvol, dan heb ik het gevoel dat er gewoon niet meer in kan

en dat is gelukkig voor ik zat ben. Da's overigens wel handig, ik ben in heel mijn leven nog maar een keer echt zo dronken geweest dat ik moest overgeven en dat was van de uitermate gevaarlijke mix van Batida de Coco met ananassap en bier. Don't try this at home, kids!»

Veto: Ben je in je studentencarrière al eens ontwaakt op een plaats waar je dat niet had verwacht?

Yannick: («zonder nadenken») Nee, nog nooit. Ik ben waarschijnlijk de allerlaatste om te kunnen vergeleken worden met 'Het leven zoals het is: studenten' of hoe heette dat vreselijke programma waar onze oma's allemaal hartverzakkingen van kregen. En om eerlijk te zijn, ben ik daar trots op!»

<http://www.llk.student.kuleuven.ac.be/>

HET ELIXIR EPISODE 14

WAT VOORAFGING: Nicolaas heeft het elixir nu gevonden in de kluis van Nonkel Door en heeft er grootse plannen mee. Hij ziet voor zich hoe hij het allemaal zou willen en voelt zich hierin gesteund door Nonkel Door, hij weet dat die het zo zou willen. In Nicolaas' visie, in de roes van de drank, heeft hij zelf de macht, laat hij zich niet langer dicteren door Inge of door Nuyens die hem op zijn zenuwen begint te werken. Met Inge wil hij enkel nog maar een kind, een tastbaar bewijs voor hun liefde.

Inge lag nu waarschijnlijk te slapen. Hoe laat zou het eigenlijk zijn? Ze zou alleen liggen in een vreselijk groot en koud bed, zoekend naar zijn warmte, zoekend naar zijn liefde. Hij stond hier, in de keuken, een glas water in zijn hand. Hij moest misschien maar stilletjes naar de slaapkamer gaan, naast haar gaan liggen en fluisteren dat het niet erg was dat ze ruzie hadden gehad. Dat hij haar nog graag zag. Dat het kindje hem zo gelukkig zou maken. Dat ze samen, met hun drieën voor altijd gelukkig zouden zijn. Voor altijd. Hij moest er haast om lachen.

Wat verlangde hij naar het kindje, nu plots. Een eigen kind, van vlees en bloed, om te hebben en om van te houden. Om te verzorgen, om groot te brengen, om fier op te zijn. Een kind dat naar je zou opkijken. Hij zou het kind alles leren wat hij wist. Misschien zou hij zelfs, als het tenminste oud genoeg was en teken gaf van enige intelligentie, inlichten over het elixir. Hij zou zijn eigen erfgenaam hebben, zoals Nonkel Door hem had gehad. Het duurde natuurlijk nog een paar jaar voor het zover zou zijn, maar in de tussentijd zou hij aldoor van het kind houden.

Er moest een kind komen, dat stond vast. Uiteraard moest er een kind komen. Hij moest toch iemand hebben om over het elixir mee te praten, nu Nuyens zo vreselijk kribbig deed. Inge of zijn ouders zouden er niets van begrijpen. Ze zouden het belang van het elixir niet inzien. Ze zouden hem wederom de les spellen en met hem praten over verantwoordelijkheid en maturiteit. Hij moest een kind hebben, om het aan uit te leggen, om het op te voeden zodat het later, als hij er niet meer zou zijn, het elixir verder kon gebruiken.

Het elixir gebruiken? Neen, enkel onderzoeken, had Nonkel Door gezegd. Maar die was ook zo voorzichtig geweest. Hij had het elixir gemaakt en dan had hij schrik gekregen. Waar was hij in godsnaam bang voor geweest? Nonkel Door was een groot wetenschapper geweest, dat had Nico wel begrepen van Nuyens. Dus zou hij niet al te grote fouten hebben kunnen maken in het elixir. Misschien moest het nog wat verbeterd worden, verfijnd. Nonkel Door zou toch nauwgezet de formules hebben gevolgd, dus zou het elixir geen kwaad kunnen.

Bovendien, Nicolaas was Nonkel Door niet. Als die plotseling schrik had gekregen, was die gewoon een schijtbroek geweest. Hij zou geen schrik krijgen! Toch niet van een drankje. Toch niet van zo'n mogelijkheid!

Wie weet welke mogelijkheden er allemaal in schuilen? Het beste zou zijn als hij iemand zou hebben om het elixir op uit te testen. Vorige keer had hij aan een rat gedacht, maar dat leek hem nu geen goede oplossing. Hij wilde liefst een mens. Het elixir had niet enkel een levensverlengende, maar ook een helende functie. Wat hij nodig had, was een zieke. Als een persoon voor wie er geen hoop meer bestond op genezing, van het elixir zou drinken en er beter van werd, had hij meteen een bewijs van de echtheid van het elixir. Maar waar vond hij iemand die zo ziek was dat enkel het elixir hem nog zou kunnen redden?

Tijdens zijn reflectie herinnerde hij zich de woorden van Nonkel Door. Je mag in geen geval het elixir gebruiken. Maar dat was in zijn tijd geweest, dat was zijn beslissing geweest. Nu was het tijd voor Nico. Neen, nu was het de tijd voor Nicolaas Vranken, de man van de formules, de man van het elixir. De medicijnman!

Het liefst had hij nu Nuyens opgebeld om te vragen wat die ervan vond. Maar die zou toch op een stoeltje naast het ziekbed van zijn dochter zitten. Als die nu gewoon beter zou zijn.

Dat was het! Van puur enthousiasme liet Nicolaas bijna zijn glas vallen. Het was zo'n duidelijk teken, waarom had hij dat niet eerder gezien? Waarom had hij niet vlugger deze gedachte gemaakt? Hij kon zichzelf wel slaan om zo'n onnauwkeurigheid. Zoiets was onvergeeflijk voor een medicijnman!

Nuyens' dochter was ziek of toch ernstig gekwetst. Als zij van het elixir zou drinken, zou ze misschien beter worden, zouden haar wonden misschien helen en ze zou niet eens letsels aan het ongeluk overhouden. Zij was de geschikte persoon om het elixir aan te geven. Zij zou het levende bewijs zijn van de kracht van het product.

Nu had hij nog meer de drang om Nuyens op te bellen met het nieuws dat hij had. Natuurlijk moest hij wachten tot morgen, natuurlijk moest hij niet overhaast te werk gaan. Het zou morgen het eerste zijn wat hij zou doen. Nuyens bellen en hem zijn plannen vertellen. Of beter nog, het voor zich houden als een verrassing.

Half vijf. Nuyens was al een kwartier te laat. Voor

Nicolaas hadden het vijftien uren geleden in plaats van vijftien minuten. Hij stond in de kou op het plein voor de bank te wachten. Straks sloot die, en moesten ze tot na het weekend wachten. Waar bleef Nuyens toch? Nicolaas was het kotsbeu om te wachten. Eerst had hij wat rondgelopen. Maar dan dacht hij dat hij er maar beter wat zelfzekerder kon uitzien, hij was tenslotte toch de medicijnman. Hij was drie meter voor de deur van de bank gaan staan, de benen even breed als de schouders, de handen op de rug. Borst vooruit, kin omhoog. Trots. Belangrijk. Iedereen die naar de bank wilde of het plein moest oversteken, moest hem passeren. Hij gaf hem een goed gevoel. Nog belangrijker.

Binnenkort, zo dacht hij, zouden de mensen die hem hier nog vreemd bekeken hem herkennen als hij op tv kwam of als zijn foto in de krant stond. 'Jonge man heeft sleutel tot eeuwig leven!' Hij wist dat zijn gedrag er nu voor zou zorgen dat mensen later zouden zeggen: "Kijk, dat is diegene van op het plein van een tijdje geleden. Hij zag er toen al zo voornaam uit."

Maar zelfs een heel voornaam indruk geven, begint na een tijd te vervelen, dus was Nicolaas opnieuw beginnen rondlopen. Eerst rustig, om tijd te winnen. Eventjes wandelen en dan plots Nuyens om het hoekje zien komen. Om te doen zoals zijn moeder: niet laten merken dat hij op hem stond te wachten. Alsof hij zelf ook maar net was aangekomen, van een andere, veel belangrijker afspraak.

Rustig wandelen veranderde ten slotte in een zenuwachtig rondlopen, springen van het ene been op het andere, voortdurend op zijn horloge kijken en proberen alle hoeken van het plein tegelijk in het oog te houden.

Waar bleef die ouwe sok nu eigenlijk? Aan de telefoon had hij beloofd om zeker om kwart na vier aan het plein te staan. Zijn schoonzoon zou om half vier zijn shift overnemen zodat hij, als hij een goede aansluiting had, er met de trein zeker om kwart na vier kon zijn. Misschien heeft hij zijn trein gemist, probeerde Nicolaas zichzelf te kalmeren. Misschien was zijn aansluiting niet zo goed. Het hielp niets. Hij bleef maar denken dat Nuyens van het plan wou afzien, hoe weinig hij er ook over wist. Nicolaas had besloten hem eerst het elixir te laten zien en dan pas zijn plannen uit te leggen. Hij werd zelf al opgewonden van de verrassing die hij voor Nuyens had.

Natuurlijk kon Nuyens besloten hebben om zich niet meer bezig te houden met het elixir. Daar durfde Nicolaas niet aan denken, het bezorgde hem maagpijn en kopzorgen. Hij wist niet wat hij dan zou moeten doen. Het was niet echt nodig dat Nuyens nog bij het verdere verloop betrokken bleef, maar hij was wel een essentiële schakel in de eerste test. Zonder Nuyens geraakte Nicolaas niet zo snel aan een ziek persoon.

Ergens wilde hij Nuyens zelfs na die eerste test niet meer betrokken houden. Hij was tenslotte ook ouder en miste het enthousiasme dat nodig was voor deze zaak. Bovendien, als Nonkel Door had gewild dat Nuyens het onderzoek verder zette, had hij hem wel alles nagelaten. Dat was niet gebeurd. Het was Nicolaas Vranken die de man van het elixir was. Niet Paul Nuyens. Van zodra de eerste test gebeurd zou zijn, zou hij verder wel in zijn eentje werken. Het was veiliger en gemakkelijker. Maar dan moest wel de eerste test gebeuren en daarvoor moest die opa wel opdagen!

Er schoot Nicolaas, na net een hele ronde langs de buitenste rand van het plein te hebben voltooid, een nieuwe, vreselijke gedachte te binnen. Er was nog een mogelijkheid waarom Nuyens te laat kon zijn. Zijn

dochter kon beter zijn! Dat betekende niet alleen een verklaring voor diens afwezigheid, maar het was meteen een streep door de plannen van de eerstvolgende stappen in het proces. Nicolaas voelde hoe het bloed uit zijn gezicht wegtrok bij deze gedachte. Hij moest diep en langzaam inademen om niet flauw te vallen.

Op dat ogenblik hoorde hij achter zich zijn naam. Nuyens kwam aangelopen van de andere kant. "Het spijt me... Ik wilde de trein nemen, maar die was al vertrokken en toen heb ik naar een bus gezocht, maar dan moest ik overstappen en dat duurde dan nog eens tien minuten. Ik ben niet eens meer langs huis gegaan. Het spijt me."

Nuyens bleef stil naast Nicolaas staan, de armen in zijn middel gedrukt, luid zuchtend om op adem te komen.

"Goed, wat heb je voor me? Wat wou je me laten zien?"

Henrica'H

(Wordt vervolgd...)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets?

Kondig het gratis aan in de
e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN
Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

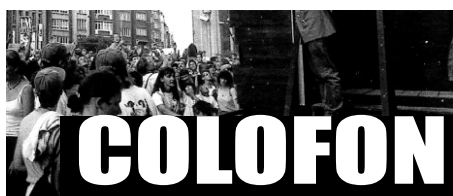
OUDE MARKT 13

Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

Organiseer je iets?

Stop het gratis in de database
Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30
Nummer 14
16 februari 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Kris Malefason

Redactiesecretaris:
Joris Beckers

Redactie:
Pieter Baert, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Kurt Smeets en Hanne Vermeiren.

Verantwoordelijke uitgever:
Joris Beckers

Medewerkers:
Katia Aerts, Pieter Baert, Joris Beckers, Cemil Belek, Liesbet Bex, Bruno Debbaut, Christophe De Belder, Ben Deboeck, Dries De Smet, Willem Lamont, Thomas Leys, Herman Loos, Kris Malefason, Davy Tydmans, Sven Vannecke en Hanne Vermeiren.

Doka:
Pieter Baert en Christophe De Belder.

Cartoons:
Sh3L4C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Thomas Leys, Kris Malefason, Davy Tydmans en Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Hanne Vermeiren

Internet:
http://www.veto.be

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, excuustruzen, alibi-ali's, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Uitwisseling met Zuid-Afrika

Van 19 juli tot 15 augustus 2004 organiseert de Vlaams-Zuid-Afrikaanse Cultuurstichting in samenwerking met de Nederlands-Zuid-Afrikaanse Vereniging een uitwisselingsproject voor studenten hoger onderwijs tussen onze streken en Zuid-Afrika. Een twintigtal studenten krijgt de mogelijkheid voor een betrekkelijk lage prijs (grosso modo gelijk aan de vliegticket, namelijk 1495 euro) een maand door te brengen in de verschillende streken van Zuid-Afrika en er kennis te maken met diverse aspecten van het leven in dit boeiende land.

Op het programma voor 2004 staan: Windhoek (Namibië), Potchefstroom, Bloemfontein, Kaapstad, Stellenbosch, Pretoria en Johannesburg. Verblijf bij gastgezinnen en als randprogramma zijn er onder meer lezingen, rondleidingen en ontmoetingen met Zuid-Afrikaanse studenten voorzien.

Wie belangstelling heeft, wordt verzocht een curriculum vitae met motivering voor deze reis te bezorgen aan Frank Judo, Luchtvaartlaan 50/5, 1150 Sint-Pieters-Woluwe, f.judo@law.kuleuven.ac.be, uiterlijk op 10 maart e.k. In de tweede helft van maart zal dan een kennismakings- en selectieontmoeting worden georganiseerd voor de Vlaamse kandidaten.

Oplossing
van het kerstraadsel

Met alle gevonden letters kon u de uitvlucht 'studieontwijkend gedrag' vormen. De winnaars worden persoonlijk verwittigd.

Agenda en Ad valvas

16/2 tot 23/2

EOOS

• 18/02 om 20.00 u: Gratis film: 'Ad fundum' (MSI 00.28).

FAK LETTEREN

• 16/02 Bierdegustatie en beursavond: vraag en aanbod bepalen de prijs. • 17/02 Lounge en provinciezuip en Top-100. • 18/02 Proffentap en omgekeerde avond: Duvel aan 1 euro, pinten aan 1.70. • 19/02 Namiddagfuif en karaoke. • 20/02 Beach Party.

DINSDAG

20.00 u **DEBAT** Krokodillendebat met vier Ministers van Staat: Herman De Croo, Mark Eyskens, Hugo Schiltz en Louis Tobback. Moderator: Ivan De Vadder, in PDS, org. ILSV.

20.00 u **VERGADERING** Wereldwijde aanklacht tegen de V.S. Conferentie in het kader van het Brussels Tribunaal dat doorgaat van 14 tot 17 april. Initiatiefnemer is Lieven De Cauter (prof Cultuurfilosofie aan de faculteit Architectuur aan de K.U.Leuven), in MTC 00.15, org. StopUsa en Lecoto.

FOKKE & SUKKE LOPEN STAGE BIJ EEN HIP BEDRIJF

www.foksuk.nl

RGvT

W	A	T	E	R		O	L	A	V		W	T	C		S	L	I	P		K	L	O	J	O	
A	F	L	O	O	P		C	E	L	T	E	K	O	R	T	E	N		P	A	S	T	O	R	
K	T		S	T	O	P		R	U	H	R		N	E	U	S		T	O	K	O		I	G	
E	R	O		Z	O	O	P		G	E	K	I	C	K	T		K	A	L	E		B	N	I	
R	A	D	I	O	L	O	O	G		A	L	L	E	S		D	E	C	O	L	L	E	T	E	
	P	E	S	O		K	R	A	B		O	E	N		V	O	R	T		V	O	O	S		
H		S	M	I	D		C	A	I	R	O		T	R	O	T	S		S	E	K	S		H	
O	V		E	E	U	W		F	E	E	S	T	R	O	E	S		S	T	R	O		C	E	
B	E	S		N	O	C	H		B	A	H		A	S	L		O	P	U	S		H	O	L	
U	R	A	I		S	R	E	D		L	E	N	T	E		A	P	A	C		K	A	M	P	
	K	A	N	O		O	R	E	N		I	B	I		O	L	G	A		R	A	A	P		
P	R	I	K	K	E	L	D	R	A	A	D	V	E	R	S	P	E	R	R	I	N	G	E	N	
U	E		T	S	S		R		C	E	S		K	I	A		H		A	S	T		T	O	
B	U	R	G	E	R	L	U	C	H	T	V	A	A	R	T	T	E	R	R	E	I	N	E	N	
	K	O	O	L		A	K	S	T		E	L	M		O	A	S	E		E	N	E	N		
H	E	E	M		T	U	T	U		T	R	I	P	S		M	E	E	T		E	R	T	S	
A	L	P		R	U	W	E		W	E	G		S	A	P		N	E	R	O		D	I	K	
A	D		H	E	L	E		K	I	L	O	B	Y	T	E	S		L	E	U	S		E	A	
T		P	O	E	P		F	U	S	E	E		N	E	D	E	R		E	D	A	M		I	
	K	U	U	B		K	I	R	T		D	V	D		A	X	E	L		E	R	O	M		
H	I	S	T	O	R	I	E	K		T	I	A	R	A		Y	E	N	C	R	I	S	I	S	
O	C	H		K	E	E	R		G	O	N	D	O	L	A		G	O	A	L		A	N	C	
E	K		O	K	E	R		T	A	N	G		M	O	U	T		S	S	E	R		I	A	
D	E	I	N	E	N		G	O	D	G	E	L	E	E	R	D	E		H	E	I	B	E	L	
E	N	T	E	N		K	O	B	E		N	I	J	N		A	I	D	A		D	O	G	M	A

Nieuw: Jaarlijkse Rectorsevaluatie (JaRE)

In opdracht van de Academische Raad voert Veto de Jaarlijkse Rectorsevaluatie (JaRE) uit. In plaats van te peilen naar de kwaliteiten van de huidige rector, werd de evaluatie opgesteld rond één belangrijke vraag: "Kan u het beter misschien?" Alle leden van de academische gemeenschap worden daarom uitgenodigd deze vragenlijst in te vullen. Aan de hand van de score kunnen zij nagaan of zij nog maar enigszins kunnen tippen aan het niveau van wat een echte Leuvense rector nodig heeft.

Vraag 1

In de Academische Raad vind je nauwelijks nog steun voor je plannen. Welke stap onderneem je om het tij te keren?

a. Je houdt een vlammende toespraak op het Patroonsfeest waarbij je hevig gesticulerend roept dat "de opdrachtverklaring geen vodge papier is". Je sluit krachtig af met de woorden: "Ik ga van deze tribune weg, ik ga naar de Kardinaal en bied het ontslag van mijn rectoraat aan!" Na een staande ovatie word je twee maanden later op eclatante wijze herkozen.

b. Je nodigt ere-rector Roger Dillemans uit, die tijdens een Academisch Raad, zagezegd compleet geïmproviseerd, de decanen bezweert om de universiteit niet in een diepe crisis te storten. Nadien verklaar je "van je melk te zijn", dank je "je politieke vader" om je daarna in een huilbui te storten die enorm veel empathie opwekt bij de decanen.

c. Je gebruikt een Hasseltse cafétruc bij iedere moeilijke beslissing: "Doe zoals mijn pa. Als je voor bent, stem dan voor. Als je tegen bent, stem dan ook voor!"

Vraag 2

De proffen zijn ontevreden over de administratieve overlast. Wat doe je?

a. Je stelt voor een algemene, schriftelijke bevraging te organiseren bij alle docenten om te peilen hoe reëel dit probleem is. Deelname aan de bevraging is verplicht en vindt maandelijks plaats om zo de evoluties in de bureaucratie te registreren. Van de docenten wordt bovendien feedback verwacht op hun eigen antwoorden.

b. Je steekt alles op de regelgeverij van de overheid en dreigt in juni op te komen met een scheurlijst omdat de "liberalen niet meer liberaal zijn".

c. Je lacht de zorgen van de proffen weg en stuurt een mail rond waarin je met cijfers aantoont dat Japanners nooit klagen en dubbel zo productief zijn.

Vraag 3

Alma zit in slechte financiële papieren. Welke maatregel neem je?

a. Vanaf nu moet er betaald worden voor een vork- en lepelcomponent bij de spaghetti.

b. Je introduceert de ingenieuze spaaractie "twee halen, drie betalen" aan het dessertbuffet.

c. Je ondertekent een akkoord met de rector van Kinshasa voor een systeem van uitgebreide studentenuitwisseling. Tegelijk informeer je discreet naar het Congolose minimumloon voor afwassers.

Vraag 4

De nieuwe reclamecampagne is een kaskraker. Welke plannen heb je nog in petto om de universiteit op de kaart te zetten?

a. Je vraagt dat de nationale luchthaven van Zaventem zich zou herdopen tot Leuven South. Dankzij je goeie vriend Luc Van den Bossche, tevens voorzitter van BIAC, zorg je ervoor dat er wel geen vliegtuigen meer over Heverlee vliegen.

b. Als een Vlaamse versie van de Italiaanse premier word je voorzitter en hoofdsponsor van voetbalclub FC Heultje. Alle spelers worden uitgedost met blauw-witte shirts met het K.U.Leuven-logo. Je kunt je nog net bedwingen om voortdurend 'mijn gedacht!' te zeggen op vergaderingen van de Academische Raad.

c. Je bezorgt professor Rik Torfs een bijrol in de populaire TV1-serie Thuis als 'nonkel Tist de kerkjurist', die in Hof Ter Smissen de personages adviseert in hun

alledaagse, canonieke probleempjes en zo de relatie tussen Jan en Eva opnieuw kan stabiliseren.

Vraag 5

Het Patroonsfeest nadert. Wie komt in aanmerking voor een eredoctoraat?

a. Een joodse striptekenaar die nog in Playboy publiceerde.

b. Een gediplomeerde van de helikopterschool die ook nog in Stanford studeerde.

c. Een milieubewuste rockster die dreigt het eredoctoraat te zullen oproken.

Vraag 6

De studentenkoepel stort zich na interne twisten in de zoveelste crisis. Wat is je reactie?

a. Niets. De democratisering van het onderwijs is toch gerealiseerd en dus heeft de studentenbeweging geen relevantie meer.

b. Niets. Als student uit Heverlee was je met heel die studentenbeweging van over de ring "toch iets minder bezig".

c. Niets. Maar in bevriende media spreek je wel je steun uit voor een van de twee kampen. Verdeel en heers.

Vraag 7

In een nieuwe ranking blijkt de K.U.Leuven enkele plaatsen na de Universiteit Gent te staan. Wat is je reactie?

a. Je laat prompt een persmededeling versturen waarin je aankondigt dat de Alma Mater de beste universiteit van het oostelijk halfronde is. Tegelijkertijd hou je stug vast aan de stelling dat de nulmeridiaan door Brussel loopt.

b. Op vraag van de decanen neem je de academische leiding integraal over van alle faculteiten. Je stelt dit voor als een sterk staaltje van bestuurlijke vernieuwing.

c. Je verklaart in een krant dat je enkel in goede rankings voor de K.U.Leuven gelooft. De rest is quatsch.

Vraag 8

Hoe betitelde het VRT-programma 'De Zevende Dag' je onlangs?

a. Afgevaardigd bestuurder van de Katholieke Universiteit Leuven.

b. Rector van de Koninklijke Universiteit Leuven.

c. Rector van de Katholieke Universiteit Leuven. De televoting achteraf vond 'KUL' wel een betere benaming.

Vraag 9

Wat moet de prioriteit worden voor de volgende rectorploeg?

a. Huisvesting. Je onderhandelt druk met de stad om in het ruimtelijk structuurplan een nieuw caravanpark in Wilsede te voorzien. Tegelijk nodig je TV1 uit voor een nieuwe reeks van het "Het leven zoals het is: student zijn in Leuven".

b. De uitbreiding van de Associatie. Ook de katholieke Arteveldehogeschool in Gent moet én zal tot de Associatie K.U.Leuven behoren. Promomeisjes zullen

dagelijks de campus afschuimen met gratis gsm-abonnementen om de docenten en studenten te laten kiezen voor de goede zaak.

c. Onderzoek. Ooit moet er toch eens een Leuvense Nobelprijswinnaar komen. Als het niet lukt voor Natuurkunde, Chemie, Geneeskunde of Literatuur, dan neem je je voor om zelf tussen de Yupik- en Inupiat- eskimo's in Alaska te gaan bemiddelen in hun aanslepende visserijconflict om zo toch nog de Nobelprijs voor de Vrede binnen te halen.

Vraag 10

Welke opleiding moet er absoluut worden aangeboden vanaf het academiejaar 2004-2005?

a. Bachelor in de Aandelenkunde. Werkzekerheid aan de K.U.Leuven gegarandeerd.

b. Master in Sports and Wellness Management. Bestaat al aan de VUB en aangezien de concurrentie op de fitnessclubmarkt ronduit moordend is, kan een katholiek-geïnspireerde opleiding niet ontbreken.

c. Advanced master in de Pulmonale Hypertensie. Nee, da's maar om te lachen.

Puntentelling:

0=0 '1=q '2=a '01
2=0 '1=q '0=a '6
1=0 '2=q '0=a '8
0=0 '2=q '1=a '7
2=0 '0=q '1=a '6
0=0 '2=q '1=a '5
1=0 '0=q '2=a '4
0=0 '2=q '1=a '3
2=0 '1=q '0=a '2
1=0 '1=q '2=a '1

Minder dan 8 punten:

We kunnen ons eigenlijk moeilijk voorstellen dat je zelfs maar student bent aan deze universiteit. Hoe heb je de Universiteitshallen gevonden? Waren de Engelse naambordjes niet voldoende om je af te schrikken? Misschien dat er nog een carrière voor je is weggelegd als Coördinator Studentenbeleid of bij één of andere Brusselse universiteit...

Van 9 tot en met 14 punten:

Je hebt al enig besef van de zware last die het rectorchap van de K.U.Leuven inhoudt. Blijf zeker Veto lezen, erger je aan hun studentikoze vorm van objectiviteit en herhaal vooral dat "de studenten het nooit zullen snappen". Oefen je verder door iedere dag op statige wijze een tiental keren heen en weer over het binnenplein van het Pauscollege te lopen terwijl een vriend of vriendin trompetgeluiden produceert.

Van 15 tot en met 20 punten:

Laat de verhuishagen maar al aanrukken. Binnenkort mag ook jij kiezen uit de gigantische catalogus van het K.U.Leuven-patrimonium en beslissen welke kunstwerken het grootste kantoor van de K.U.Leuven — met airconditioning — zullen sieren. Oefen je verder op de uitspraak van volgende begrippen: *center of excellence, accountability, corporate governance* en *efficiency*.

Meer dan 20 punten:

Fantastisch! Je kunt onmiddellijk aan de slag bij de Dienst Studentenadministratie om het studentenaantal bij te houden, bij de Vlaamse Interuniversitaire Raad om de evaluatiecijfers voor de opleidingen te berekenen én bij het Steunpunt O&O-statistieken om de onderzoeksoutput van de K.U.Leuven te meten. Of je kunt gewoon niet tellen.